

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 850

DE GESTOLEN CLAIM.

20 cent.



Hij was een man van een geweldig uithoudingsvermogen en maakte dagreizen, die zelfs voor de krachtige honden bijna te lang schenen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE GESTOLEN CLAIM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

AAN DEN RAND VAN DE HEL.

Het was in het midden van November, en de zon verscheen maar weinige uren boven den horizon, terwijl de koude vinnig was, toen John Raffles, Charles Brand en James Henderson langs de oevers van de Porcupine in het Noorden van Alaska trokken. Na een reeks avonturen, die niet zonder gevaren waren geweest, scheen eindelijk rust over het kleine troepje te zijn gekomen, en reeds eenige dagen hadden zij kunnen jagen, zonder dat er zich iets bijzonders had voorgedaan.

En toch wisten zij alle drie zeer goed, dat zij zich op dat tijdstip bevonden op nauwelijks een dagreis afstand van den weg, dien honderden, ja duizenden gouddelvers volgden, op zoek naar het gele, kostbare metaal.

Natuurlijk was het geen gebaande weg, dorpen vond men daar niet, zelfs geen gehuchten, en alles lag dik onder de sneeuw, heuvels en dalen, rivieren en bosschen. Maar de een trad in de voetstappen van den ander, de eene slede volgde op de ander, en zoolang het niet opnieuw zou gaan sneeuwen, was dit spoor duidelijk te volgen over de eindeloze vlakte. En

dat was dan de weg, die tenslotte moest uitloopen op het dal, dat de sage reeds „De Goudvallei” had genoemd, ofschoon er nog geen enkele graver was teruggekeerd met het stellige bericht, dat hij daarginds goud had gevonden — voldoende althans om alle moeite, alle ontberingen, honger en koude, gevaren van allerlei aard te loonen. Zulke geruchten zijn ook bijna nooit te controleeren. Zij ontstaan plotseling, iedereen gelooft er aan, of wil er aan gelooven, en in een ongelooflijk korten tijd verzamelen zich aan het begin van den weg de duizenden, die gehoor geven aan de lokstem van het goud, dat er dikwijls niet eens is! Tien procent van al die duizenden is goed uitgerust met stevige sleden, sterke honden, voortreffelijke wapens, verduurzaamde levensmiddelen, tenten en dekens — alles wat er noodig is om zulk een onderneming te laten slagen. Daarop volgt de groote meerderheid, die lang niet zoo goed is toegerust — en tenslotte de honderden, die het er maar op wagen, die in hun onnoozelheid gelooven, dat het met die koude niet zoo erg zal zijn, dat men in geval van nood toch wel

een slede zal kunnen huren, die niet het minste begrip hebben van het felle verzet, dat de natuur zelve biedt tegen den stroomloop van den mensch en die komen opdagen in veel te dunne plunje, zonder behoorlijke wapens, en die al spoedig worden uitgeschakeld, terzijde geworpen als waardeloos uitschot.

Velen hunner komen om het leven, en anderen, die sterker zijn, scharen zich bij het groote leger der gewetenloozen schurken, die nemen wat zij niet zelven bezaten, die beginnen met het stelen van een paar trekhonden, en die al spoedig van kwaad tot erger vervallen, tot zij niets anders meer zijn dan bandieten, voor niets meer terugdeinzend.

Meer en vlugger dan ergens anders verandert in deze streken de mensch in weinig meer dan een dier. De strijd om het bestaan maakt hem harder dan de ijsblokken, die hij moet stukslaan om een weinigje water te bemachtigen, en kouder van hart dan de sneeuw, waarover zijn moede voeten gaan. Ieder is zich zelf hier het naast, en wie zich zwakker toont dan de ander, die gaat ten onder, die wordt vertreden.

Maar Raffles verkoos dien weg niet te gaan. Hij wilde eindelijk eens tot rust komen, na die aaneenschakeling van voorvallen, die weliswaar in verbinding stonden met de jacht — maar niet die op dieren!

Het laatst hadden de mannen vertoefd in de hut van Hale, den eenzamen pelsjager, gelegen bij de samenvloeiing van de Joekon en de Porcupine, en van daar waren zij hun tocht begonnen.

Zij beschikten op dit oogenblik over een goede slede en tien honden. Hun wapens waren voortreffelijk in orde, en alleen raakte hun munitie op. Nog een paar dagen, en dan zouden zij wel genoodzaakt zijn, de menschen weder op te zoeken, de bewoonde streken, om den voorraad aan te vullen. Als gevolg van een noodlottig ongeluk waarbij de slede half gekanteld was in een groot wak slechts door een dun vliesje ijs overdekt, hadden zij een kist met duizend geweerpatronen verloren — en dat was inderdaad een ernstig verlies, onder deze omstandigheden, ernstiger dan het gemis van een paar groote blikken gedroogd vleesch en een waterketel, die daarbij ook verloren waren gegaan.

Voor het overige waren zij van alles goed voorzien. Zij hadden een groote tent, warme dekens, visch genoeg voor de honden, goede, warme kleederen en slaapzakken.

Brand had reeds een paar zilvervossen ge-

schoten, en Raffles had een bruinen beer geveld, wiens vleesch voortreffelijk smaakt, vooral wanneer men gezond is, een stevig gebit heeft, en in de buitenlucht verblijft!

De zon nigde reeds weder naar de kim, en binnen een half uur zou die eigenaardige duisternis zijn ingetreden, die geen dag meer is, en nooit geheel nacht wordt, toen Raffles liet halt houden aan den zoom van een klein bosch, en op een plek, goed beschut tegen den ijzigen wind door een hooge rots, waar op dit oogenblik geen spoor van plantengroei viel te bespeuren, ook niet op de plekken, die door de sneeuw niet bedekt konden worden, omdat de helling te steil was.

Dien dag had de jacht niet al te veel opgeleverd. Het was alsof de dieren verjaagd waren door de nabijheid van al te veel menschen die zij zelden te zien kregen, maar die zij als het waren roken, ondanks den grooten afstand.

Brand had in de vlucht een paar sneeuwhoenders geschoten met zijn laatste hagelpatronen, en dat was alles geweest.

— Wij zullen hier blijven, vrienden, en ons kamp opslaan! zeide Raffles. Mij dunkt dat de plek niet kwaad gekozen is. De rots beschut ons tegen den wind, de rivier kan ons wat visch verschaffen, als we maar de moeite nemen om een bijt te hakken, en wij zullen hier niet zoo gemakkelijk kunnen worden overvallen!

— Vrees je daar dan voor Edward? vroeg Brand verbaasd, terwijl hij reeds de dikke riemen losgespte, die de lading op de groote slede bevestigd hielden.

— Ik geloof dat daar ruimschoots aanleiding toe is! Brand, volgens mijn berekening kunnen wij hier niet ver verwijderd zijn van de Goudvallei.

— Minstens vijf dagen!

— Dat is in deze streken niet veel! Maar het krioelt hier stellig nog van kerels, die verlegen zijn om een span goede honden, een paar juist schietende geweren — of alleen maar geld. Hale zeide, dat dicht bij deze plek een nederzetting moet zijn, die als het ware bij tooverslag uit den grond is gerezen. Zij ligt op ongeveer een halve dagreis van „Goudvallei”. De naam is „Yellow Heaven”.

— Nu — misschien had men beter gedaan, ze niet „De Gele Hemel” te noemen! zeide Brand ernstig. Hel — dan zou een betere benaming zijn! Is daar werkelijk goud gevonden Edward?

— Ja. In kleine hoeveelheden nog maar — maar goud is er gevonden! Anders zou het ook

onverklaarbaar zijn, dat zoo velen den verschrikkelijken tocht ondernemen — den tocht, waarvan meer dan de helft nooit zal terugkeeren. En ik moet Yellow Heaven bezoeken, Brand.

— Waartoe?

— Om er onzen voorraad munitie aan te vullen!

— Geloof je dat je die daar zult kunnen krijgen?

— Oh, daar ben ik zeker van! Indien er zulk een nederzetting wordt gesticht, Brand, is het eerste huis steenvast een kroeg, het tweede een speelhuis, en het derde een wapenwinkel! Van dien regel wordt nooit afgeweken! En het teekent den toestand! Handelaars in munitie en wapens worden hier spoedig rijk!

Een oogenblik ging Brand zwijgend voort met ontpakken van de slede, waarbij Henderson hem met zijn sterke armen hielp.

Toen begon hij weer:

— Ik wilde dat wij daar reeds weder vertrokken waren! Die nederzettingen zijn meestal erger dan de gevaarlijkste havenplaatsen die ik maar ken — Honkong, Singapore— Madras!

— Dat lgt aan de omstandigheden, Brand! zeide Raffles. Gouddelvers zijn meestal niet de allerbeste elementen — en de strijd om het bestaan maakt hun inborst niet zachter! Chopin kom eens hier!

Een groote hond, die zeer veel gelek op een Iersche wolfhond, ruig en hoog op de pooten, en die los had meegeloopen kwam dadelijk op Raffles toespringen.

Het dier had nog geen week geleden toebehoord aan een ongelukkigen, krankzinnigen Pool, die als een kluisenaar leefde, en onder zeer tragische omstandigheden zijn triest leven had beëindigd te midden van sneeuw en ijs.

De hond zou zeker om het leven zijn gekomen, indien de drie mannen zich niet over hem ontfermd hadden. Zijn meester was een groot kunstenaar geweest en had het dier den naam van Chopin gegeven en dien had hij ook behouden.

Aanvankelijk was hij wat schuw geweest, en had geweigerd, de plek te verlaten, waar zijn meester was gestorven, maar tenslotte was hij toch meegegaan, eerst met Henderson alleen, die hem redde, en tenslotte met het drietal.

In de eerste dagen had er een woeste uitdrukking in de oogen van den hond gelegen.

Misschien dacht hij nog wel aan de bandieten, die in het hol van zijn meester waren binnengedrongen, en aan wie hij misschien zijn dood

wel toeschreef.

Langzamerhand echter week die wilde expressie, en spoedig had het dier zich sterk gehecht aan de drie Engelschen, en vooral aan Raffles, ofschoon die volstrekt geen moeite deed, de vriendschap van het dier te winnen.

Henderson had het als volgt aan Brand verklaard, zonder een spoortje van naijver, en als de natuurlijkste zaak van de wereld:

— Dat is de invloed, mijnheer Brand, die van Mylord uitgaat. Niemand kan zich daartegen verzetten, ook geen beest, geen paard en geen hond. En toch kijkt Mylord nauwelijks naar hem om!

— Het is heel natuurlijk, James! had Brand geantwoord, daarmede was de zaak afgedaan.

Raffles keek den hond eens goed in de oogen, die vlak voor hem was komen zitten. Nu en dan verschoot er een zonderling, groen licht in die oogen.

Raffles wist dat zijn woeste aard nog geenszins getemd was.

Het dier was bijna geheel verwilderd naast zijn krankzinnigen meester en moest maar zien, hoe hij zijn eigen levensonderhoud bijeen zag te scharrelen.

Zie, nu sperde hij den vreeselijken muil open, en daar blonken twee rijen vervaarlijke tanden, blinkend wit, en scherp als stalen messen, in staat om de hardste beenderen met een enkelen hap te kraken!

Zonder een spoor van vrees streeelde Raffles den hond over den kop, en het dier stond op, en drukte zich vlijend tegen Raffles aan.

— Wij kunnen het er wel voor houden, dat wij met ons vijven zijn, met dien hond bij ons! zeide Raffles glimlachend. Ik beklaag den man, die zijn woede opwekt. Zijn we gereed?

— Ja, de tent is opgezet. Henderson maakt het vuur aan. Het schijnt kouder te zullen worden!

De trekhonden hadden zich reeds ingegraven, na zich te hebben te goed gedaan aan de gedroogde visch en lagen in een kring om het vuur, en alleen een klein tipje van hun zwarte snuit stak boven de harde sneeuw uit.

Men zou over de dieren geloopt hebben, zonder het te weten!

Het vuur verspreidde een heerlijke warmte, en spoedig hing er een ketel boven met een stuk berenvleesch in sneeuwwater, dat met wat kruiden geurig was gemaakt.

Na eenige oogenblikken konden de mannen het smakelijke vleesch eten, en ook Chopin kreeg zijn deel. Daarna staken zij hun pijpen op,

spraken nog wat over Londen, kropen onder de tent, wikkelden zich in hunne slaapzakken en het duurde niet lang of de vermoeienissen van dien dag hadden hen doen inslapen. Het laatste wat zij hoorden was het krabbelen van Chopin, die met zijn voorpooten een ligplaats uitholde in de harde sneeuw, half onder de slippen van het tentdoek.

De nacht ging rustig voorbij, en de beren hielden zich op een veiligen afstand.

Het was duidelijk dat de nabijheid van veel menschen hun schrik had aangejaagd.

De drie mannen stonden tamelijk laat op, volkomen uitgerust, al hadden zij op de harde sneeuw geslapen, paktten haastig de tent in, laadden alles op de slede, en maakten zich tot vertrek gereed. De honden sprongen reeds vroolijk rond, nu en dan onder elkander krakeelend, maar een enkele blik van Raffles was al voldoende, om hen weer tot kalmte aan te manen.

Voedsel kregen zij niet. Het is een harde maatregel, misschien, maar de trekhond in het Noorden wordt pas gevoederd, even voor hij des avonds gaat slapen — want dan trekt hij het beste. Hij verlangt naar zijn maal, en doet haastig, zijn plicht, in de hoopvolle verwachting, daardoor het oogenblik van de voeding te bespoedigen!

Voor Chopin schenen al deze honden een diep respect te koesteren.

Zij gromden zachtjes als hij voorbij liep, maar zij waagden het niet, zelfs maar hun tanden aan den nieuweling te toonen.

Brand was nog het spoor van een paar sneeuw hazen nagegaan, en men wachtte tot na de lunch, alvorens op weg te gaan.

Drie uren later zagen zij de eerste sporen van menschen — een omgevallen, wrakke slede, die geheel uit elkaar was geraakt, terzijde van het spoor.

En steeds talrijker werden de bewijzen van menschelijk leven. Men vond ledige petroleum-blikken, doozen die voor geweerpatronen bestemd zijn, blikken waarin gedroogd vleesch was geweest, oude kleeven, allerlei afval.

En een uur later kwamen de eerste huizen te zien van Yellow Heaven.

Zeker, alleen de zucht naar het goud had een wonder kunnen bewerkstelligen — een dorp van vijftig tot zestig huizen, dat in drie dagen uit den grond was gestampt.

Het is waar dat zij van hout waren, en ruw gebouwd, meerendeels van onbehouwen boomstammen, maar sommige waren zeer groot, en dienden als hotel! En toch was hieraan niet langer gebouwd dan drie dagen, maar er was dan ook dag en nacht doorgewerkt, en de bouwer had zijn weinige helpers een uurloon van vijftig dollars moeten betalen, en toen was het nog bijna onmogelijk, hen te houden, want onweerstaanbaar lokte de stem van het goud.

De verlichting geschiedde overal met behulp van kaarsen, acetyleen of petroleum.

Iets anders was er natuurlijk niet te krijgen.

Het schelle licht van de acetyleenbranders was zeer onaangenaam voor de oogen en slechts weinigen gebruikten het.

De prijs van de petroleum was reeds tot een ongekende hoogte gestegen, van het oogenblik af dat de eerste sneeuw viel, en om kaarsen werd reeds een verbitterde strijd gestreden! Er waren niet minder dan vijftien kroegen en speelhuizen, en er waren twintig winkels, waarvan twaalf, waar drank en levensmiddelen verkocht werden.

In zeven groote herbergen kon men overnachten.

Dat was Yellow Heaven, gelegen aan den rand van de hel....



De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag

Thans meer dan 500000 per dag



HOOFDSTUK II.

KLAVEREN AAS.

De zon was reeds ondergegaan, toen de kleine karavaan het begin bereikte van de eenige straat, welke Yellow Heaven rijk was. Die begon midden in de vlakke, evenals zij in de vlakke eindigde.

Het eerste huis was een kroeg — het laatste een speelhuis.

En er moest wel iets gaande zijn, daar in de goudvallei, want het krioelde op dat oogenblik in de straat van schreeuwende en tierende mannen, die zeker pas waren teruggekeerd, met de zakken vol goudstof en kleine stukjes van het veel begeerde metaal, en die nu uitgelaten hun wilde vreugde hier kwamen botvieren.

Drank en vrouwen — speelkaarten en dobbelsteenen — die moesten nu hun belooning vormen voor weken lange onzegbare ontberingen.

Natuurlijk was die eenige straat niet verlicht, maar men kon er toch tamelijk goed zien, want geheel duister wordt het niet op deze breedte.

Bovendien scheen de maan vol en helder aan een strakken, donkerblauwe hemel.

Ver in het Noorden beefden de stralen van het Noorderlicht.

Wel brandde er licht in alle drankhuizen, waaruit een woest getier klonk. Men hoorde ook het schelle gelach van eenige vrouwen.

Sommige mannen wierpen in het voorbijgaan een snellen begeerigen blik op de stevige slede van Raffles, en de goed gevoede, sterke trekhonden; het was duidelijk, dat ook in dit artikel groote schaarschte begon te heerschen.

Raffles dreef echter de honden met een eigenaardig klappen van de tong tot nog grootere spoed aan, want de drie mannen hadden behoefte aan een goed vuur, en een warmen maaltijd.

Ongeveer in het midden van de straat verhief zich een groot blokhuis, dat den weidschen naam droeg van „Het Beloofde Land.”

Er was een soort van veranda voor, te bereiken langs een trapje van vier treden.

En het was zeker het grootste huis van de geheele plaats. Boven de deur was een vergulde ster aangebracht, die waarschijnlijk de ster der hope moest verbeelden!

Men kwam door de voordeur van dunne boomstammen eerst in een soort van voorportaal, en van daar in de groote gelagkamer.

De slede hield hier stil, en op het luid geblaf van de honden kwam er dadelijk een zwaarlijvige man met een olieachtig, dik, geel gezicht naar buiten treden, die dadelijk ijverig begon te buigen, na met een snellen blik de reizigers en hun uitmonstering te hebben opgenomen, en met een radde stem begon:

— Zoekt U onderdak, U Edelheid? Ik heb nog een paar uitstekende kamers! Op weg naar Goudvallei? U zult behoefte hebben aan rust en voorlichting. Pat Flannagan kan U daaraan helpen! Engelschen zeker? Hiernaast is de stal! Goed stroo voor Uw honden. Voedsel voor de beesten is in den prijs begrepen. Vier dollar per nacht en per hoofd!

— Met ontbijt, mijnheer Flannagan? vroeg Brand ironisch.

— En met gebruik van de badkamer! Lift naar alle verdiepingen! Eerste klas Jazzband in de danszaal! gaf de olieachtige Ier met luidruchtig stemmisbaar en bulderlachen ten antwoord. U vindt me misschien niet goedkoop, U Edelheid, maar ik zou wel gek zijn, als ik minder rekende! Er wordt hier genoeg verdiend! En wie er geen lust in heeft die moet maar verder trekken!

En hij draaide reeds zijn geweldig lichaam om, teneinde weer binnen te gaan, toen de rustige stem van Raffles zeide:

— Het was maar een grapje, mijnheer Flannagan! Vier dollar is een zeer schappelijke prijs! Wij moeten de omstandigheden in aanmerking nemen. Ge hebt dus twee kamers, naar gij zegt?

— En dan is het zoo, als Pat Flannagan het

zegt! zeide de Ier. Wilt gij te eten hebben? Ik heb lamsbout met knoflook, en goede groentesoep, schapenkaas en eigen gebakken beschuit!

— Maar dat is een godenmaal! riep Raffles uit. Uw hotel schijnt geheel bezet te zijn?

— Van den wijnkelder tot den droogzolder! antwoordde de Ier, en opnieuw schudde zijn machtig lichaam van het lachen. En er wordt pret bij mij gemaakt, dat verzeker ik U! Pas vier knappe meiden uit Seattle gekregen! Spe-len piano en zingen! Echte kunstenaressen! Eerste prijs van het conservatorium in Nergenshuizen! Maar ze zijn knap, deksels knap! Jim, Jim, lui varken, help met het uitspannen van de honden!

Deze laatste vriendelijke woorden waren gericht tot een neger, die zijn meester in lijfs-omvang slechts weinig toegaf, en van wiens zwarte tronie men niet veel meer zag dan zijn glinsterende oogen, want hij had er, wegens de heftige koude, een lange wollen lap een paar malen omheengewikkeld.

Hij kwam dadelijk toelopen, en bracht met Henderson slede en trekhonden naar den vrij grooten stal, slechts door een kaarslantaarn verlicht, die vlak naast „Het Beloofde Land” was gelegen, en waar reeds een paar sleden stonden. Honden echter waren er niet te zien.

Wat Chopin betreft, deze verkoos Raffles niet te verlaten, en liet dreigend zijn slag-tanden zien, toen de dikke neger hem wilde roepen.

Raffles en Brand, die hun geweren in de foudralen bij zich hadden genomen, gingen de treden van het bordes op, en de eerste zeide tot den waard:

— Wij zullen eerst eten, en dan moet gij mij eens zeggen, waar ik hier mijn voorraad patronen kan aanvullen. Verkoopt gij ze zelf soms?

— Neen, dat is mijn zaak niet! Maar gij kunt patronen koopen bij Pierre den Franschman, bij Schele Tom, en bij Mike De Rat. Als gij wilt zal Jim U aanstonds den weg wel wijzen.

— Dat zal niet noodig zijn! gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Yellow Heaven is niet zoo groot. Een van die drie adressen zal ik wel weten te vinden!

— Wilt gij Uw geweren soms in bewaring geven?

Raffles nam den man een oogenblik scherp op, en zeide toen:

— Ik dank U voor het aanbod, Mijnheer Flannagan, maar in dezen tijd en in deze streek doet een man beter, zich niet van zijn wapens te scheiden. Zij zijn ons volstrekt niet tot

last. En het zou niet gemakkelijk zijn, ons hier nieuwe aan te schaffen! Is dit de gelagkamer?

Raffles had reeds een zijdeur in het portaal geopend, en hij behoefde het antwoord op de vraag niet eens af te wachten.

De twee vrienden stonden in een zaal, die zeker wel tien meter lang en acht meter breed was, met een bodem van aangestampte klei, ruwe meubelen, en een zelf vervaardigd buffet op den achtergrond, geflankeerd door twee ordinaire petroleumlampen met reflectors van wit geverfd blik.

Er hingen nog een paar van die lampen van de hooge zoldering af, die waarschijnlijk moesten dienen ter verlichting van de speeltafel.

Aan een daarvan werd druk gekaart, en op de tweede stond een versleten roulette.

In het midden van de zaal stond een geweldig groote kachel van gietijzer, die met hout gestookt kon worden, en waarvan de pijp door het dak stak.

Zij verspreidde genoeg warmte om daarbinnen een behagelijke temperatuur in het leven te roepen, die zeker nog aangener zou zijn geweest, als er niet zooveel stinkende tabak werd gerookt door de mannen die daar binnen waren — slechte sigaretten, die in New York zeker geen vijf cents per pakje van tien zouden hebben gekost, en die hier voor een kwart dollar gretig aftrek vonden!

Op een kleine tafel naast het buffet stond een gramfoon van groot model, die moest zorgen voor het muzikale vermaak.

Het was een automaat, en men kon het muziekinstrument aan den gang brengen door het inwerpen van een zilverstukje van vijftig dollarcenten.

Aan alles was duidelijk te bemerken dat het den heer Flannagan naar den vleeze moest gaan — als het zijn tijd maar uithield, zooals hij zelf met een vertrouwelijk knipoogje fluisterend tot Brand zei, die op de hielen van Raffles was binnengetreden.

Het geroecemoes in de gelagkamer zweeg voor een kort oogenblik als bij tooverslag, toen de twee nieuwelingen binnen traden.

De speelkaarten bleven een oogenblikje als het ware tusschen hemel en aarde zweven, de dansers stonden stil, de neger aan het buffet hield op met het schoonwrijven van zijn glazen, en alleen het ivoren kogeltje van de roulette liet zijn haastig getik hooren. De zoeven binnen getreden mannen werden een oogenblikje aandachtig gemonsterd, en toen ging alles weer zijn ouden gang.

Het geschreeuw, het gelag, het gezang, begon weer. De zaal was aan drie zijden omgeven door een soort van ballustrade, en op die gang kwamen de deuren uit van wat misschien logeer-kamers waren.

Dicht bij het buffet voerde een trap van die gaanderij naar beneden, en op een meter van de ingangdeur was een tweede.

Er liegen juist een paar zwaar geblankette vrouwen met heel korte rokjes vlug over die gaanderij, op den voet gevolgd door een lange, magere man met een geruit boezeroen, en daarover heen een manchester buis.

Hij droeg twee revolvers — een op iedere heup, en had op het hoofd een hoed van werkelijk reusachtige afmeting, zooals de Mexicanen ze wel dragen.

Het volgende oogenblik was het drietal in een van de kamertjes verdwenen.

Flannagan wreef zich vroolijk in de vette handen, en brulde toen, zoodat iedereen in de zaal het hooren kon :

— Mannen, twee nieuwe gasten, en van de beste soort. Maak een beetje plaats ! Zij hebben geen schietvoorraad meer, en dat is speciaal voor jou bedoelt, Schele Tom !

Deze laatste woorden waren meer in het bijzonder gericht tot een kleinen man die een frappante gelijkenis vertoonde met den bekenden filmcomiek, die zijn succes hoofdzakelijk te danken heeft aan zijn verregaande scheelheid.

Hij had een rafelig geel snorretje, wenkbrauwen die van de slapen af schuin naar elkander opklommen, als de opritten van een brug, en dronk op dat oogenblik een glas zuivere Whisky, pratende met een derde meisje en leunende tegen het buffet.

Hij schreeuwde met een schelle stem terug :

— Ik verwacht de heeren graag, Pat ! Ik verkoop van alles voor alle wapens onder de zon ! Colt en Remington, Winchester, Smith en Wesson !

Flannagan ging ijverig voort met het zoeken naar een tafel die vrij was, en vond er tenslotte een in den versten hoek van de groote zaal.

— Gij treft het niet — de jongens zijn juist met hun zakken vol teruggekeerd — ik heb het zelf nog nooit zoo vol gezien, schreeuwde Flannagan opgewonden, Mijn kop loopt er van om ! Maar dat hindert niet — als het geld maar rolt !

Hij sloeg met zijn vuist op tafel, en er kwam een soort van kellner aanloopen, wiens eenigst onderscheidingsteeken bestond in een geblokten kopjesdoek, die zeker voor een servet moest

doorgaan. Hij luisterde naar de bestelling en een oogenblik daarna dampte reeds een geëmailleerde kom vol soep in het midden van de tafel.

Juist toen kwam Henderson binnen, die de honden verzorgd had. En weer werd het even stil. Er waren daar in die zaal heel wat sterk gebouwde kerels, die wel bijna zes voet haalden, maar geen hunner kon zich vergelijken met dien reus, wiens breede schouders boven alle anderen uitstaken. Zijn oogen gingen zoekend rond, tot dat hij, dwars door den lichten nevel van tabaks-rook heen niet zonder moeite Raffles en Brand ontdekte in den tegenovergestelden hoek van de gelagkamer.

En op zijn moeilijken weg naar dien hoek gebeurde het !

Zooals gezegd, zaten er aan een van de tafels mannen te kaarten ! Zij waren vier in getal. Drie hunner waren groot en sterk, de vierde was wel geen dwerg, maar vergeleken bij de anderen leek hij nietig en klein. Hij kon een man van een jaar of veertig zijn maar zijn haar was al volkomen grijs en hij leek veel ouder.

Wat het eerst trof op zijn smal gelaat was de uitdrukking van wanhoop, ja radeloosheid, die er op te lezen viel. Het was buitengewoon bleek en de oogen erin staarden met een wilden blik naar de kaarten, die hij in zijn trillende handen hield.

Onder het bereik van zijn hand stond een tinnen beker, nog half vol whisky, en nu en dan nam hij een slok, waarschijnlijk om zich zelf moed te geven.

Aan den anderen kant lag een klein stapeltje stofgoud, naast een zakje, dat blijkbaar nog meer van die kostbare stof had bevat, maar nu geheel ledig scheen te zijn.

Daarentegen had de grootste der mannen die tegenover hem zat een flinken stapel naast zich liggen, benevens nog een paar stevig dichtgebonden, kleine zakjes, een rolletje goudgeld, en daarenboven een gouden ring, waarin zich een fraaie zegelsteel bevond.

Dat alles was bijeengesmeten, alsof het volstrekt geen waarde had, en toch tuurde de kleine man aan de overzijde er nu en dan met hongrige, wanhopige blikken naar.

Henderson kon niet zoo vlug vooruitkomen als hij wel wilde, en zijn aandacht werd dadelijk getrokken, door den kleinen, bleeken man, die hier niet thuis leek te behooren onder die groote, ruwe kerels, met hun vuisten als mokers, hun harde stemmen, hun geringen eerbied voor een menschenleven.

Ondanks zichzelf hield de reus zijn schreden

in, en keek toe, over den schouder heen van een man die voor hem stond, en die ook al zijn aandacht bij het spel scheen te bepalen.

De soort van dat spel kwam hem al heel eenvoudig voor.

Het was een soort kruisjassen, en het spel werd met vier personen gespeeld, die twee aan twee elkanders partners waren.

Op het oogenblik dat hij naderde, hoorde Henderson juist de grootste kerel zeggen, met iets van goedmoedigheid in zijn stem:

— We moesten er nu maar ophouden, Drew. Het geluk zit je nu eenmaal niet mee vanavond.

— Maar — laat mij tenminste trachten, mijn ring van je terug te winnen, Jakel! zei de ander met bevende stem.

Hij sprak bijzonder beschaafd, ook dat bemerkte Henderson dadelijk op.

— Zooals je wilt, gromde de man, die met den naam van Jakel was aangesproken, en hij rolde zijn dikke, zwarte sigaar van den eenen mondhoek naar den anderen. Maar bedenk dat je het zelf gewild hebt! Dus de ring, tegen dat hoopje goud dat je nog naast je hebt — staat je dat aan?

— Het is goed! antwoordde Drew, zoo zacht, dat het boven het stemmengeroes nauwelijks te hooren was.

De partner van Drew had zijn kaarten al neergeworpen, blijkbaar onverschillig voor zijn verlies, en die van „Roode Jakel” — zoo was de bijnaam van den grooten kerel — was al opgestaan, alsof hij het spel als geëindigd beschouwde, en stond nu alleen nog maar toe te zien, met zijn handen in zijn zakken.

— We zijn maar met ons tweetjes Drew, ging Roode Jakel grinnikend voort. Dave Hurry en Ike Jacobs hebben er al genoeg van! Dat zijn ook papkinderen!

Henderson vond bij zich zelf, dat mijnheer Dave Hurry de partner van Roode Jakel er ook gemakkelijk genoeg van kon hebben — want hij en zijn maat hadden de twee anderen zoo goed als volkomen kaal geplukt!

Hij zei echter niets, en bleef aandachtig toekijken, terwijl anderen onverschillig langs slenterden, zonder eenige aandacht voor de spelers.

— We zullen het gauw afdoen, Drew als je het goed vindt! ging de man met het roode haar voort. We zullen zeggen — wie het eerst drie slagen heeft gemaakt, wint! Ben je het daarmee eens?

— Ik vind het goed!

Weer had de stem zoo zwak geklonken, dat bijna niemand het verstond.

Roode Jakel nam het pak van 52 kaarten op, schudde het, liet Drew coupeeren, en begon toen te geven.

Zijn tegenstander kreeg acht kaarten, hij zelf nam er ook acht, en de rest van het pak werd terzijde gelegd, om af te nemen.

En eensklaps werd het stil om het tafeltje. Het was alsof nu pas iedereen begreep, waarom het daar ging! Een wanhopig man, die bijna alles had verloren, en misschien gehoopt had, door kaartspel het fortuin te dwingen!

Drew was aschvaal en zijn vingers trilden, toen hij zijn eerste kaart neerwierp.

Hij won den eersten slag, en nam met bevende hand af.

Zachtjes voor zich heen fluitend volgde Roode Jakel zijn voorbeeld, en de tweede slag was voor hem.

Opnieuw werd afgenomen, en het spel ging voort, en de stilte groeide.

En in hun hoekje zagen Raffles en Brand vol belangstelling en ook wel een weinig ongerust naar den reus, die daar midden op zijn weg scheen te zijn opgehouden, en die met strakke oogen naar het spel bleef kijken.

Jakel won ook zijn tweeden slag, en het gelaat van Drew was akelig om aan te zien.

Hij aarzelde welke kaart hij zou spelen, en het dunne stukje carton scheen als lood te wegen, toen hij het eindelijk neerwierp.

De spanning had haar hoogste punt bereikt.

Jakel was aan de beurt, en hij moest een aas spelen, om te kunnen winnen.

De oogen van Drew staarden als van een krankzinnige, en de aderen in zijn hals waren gespannen als koorden, toen Roode Jakel zegevierend een kaart neerwierp met den uit-roep:

— En Klaveren Aas! Het spijt me, Drew — je hebt verloren, man!

Na die woorden werd het doodstil, en in die stilte klonk een bedaarde stem, maar zwaar als een kerkklok, die zei:

— Dat is ook geen wonder! Ik wil den man zien, die het van jou kan winnen, mijnheer Jakel — of hij moet ook valsch spelen!

Het was Henderson die gesproken had.

Jakel, die zijn hand al had uitgestoken naar de kaarten, om ze snel bijeen te grissen, werd vaalbleek, en zijn oogen zochten den spreker.

Nog voor zijn hand het pak kaarten had kunnen bereiken, had Henderson den man die voor hem stond, als een veertje op zij geduwd, greep nu de pols van Rooden Jakel, en zei dreigend:

— Je raakt er niet aan, of ik sla je hoofd in, zooals ik het een leege eierschaal zou doen!

Jullie zien, mannen, dat hij als laatste kaart Klaveren Aas heeft neergegoid! Daarmee won hij! En nu zullen we eens zien — of er in dit pak nog niet een tweede Klaveren Aas zit!

Ofschoon Jakel zich heftig verzette, en zich van het pak trachtte meester te maken, nam de reus het op, schifte haastig de kaarten, en riep na eenige tellen, terwijl hij een kaart

toonde:

— Alsjeblieft — overtuig jullie je maar — hier is Klaveren Aas no. 2, op die manier kan een klein kind wel winnen!

En een onderdeel van een seconde later was in de gelagkamer van Pat Flannagan de hel los gebarsten.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK III.

DE DANKBAARHEID VAN ANTONY DREW.

Roode Jakel slaakte een gebrul als een wild dier, en greep naar zijn revolvertasch.

Het was hem echter onmogelijk, het wapen te bereiken.

Maar zijn handlanger Dave Hurry, die schuin achter hem had gestaan, had zijn eigen schietwapen uit zijn zak gehaald, en vuurde nu verraderlijk onder den arm van zijn vriend door op Henderson, en als de reus niet juist op dat oogenblik een snelle beweging had moeten maken om den Rooden Schelm in bedwang te houden, dan zou hij waarschijnlijk niet veel genoeg hebben beleefd van zijn gevaarlijke tusschenkomst!

Nu trof de kogel een man aan den schouder, die met de geheele zaak niets te maken had, en die, ongelukkig genoeg voor Hurry, diens beweging gezien had, en alleen reeds uit wraakzucht dadelijk partij koos voor Henderson, al bekommerde hij zich anders heel weinig om het gelijk of het ongelijk van valschspelers.

Hij trok een breed mes, dat hij met zijn linker hand moest hanteeren, nu zijn rechter arm als verlamd was, en stak het den schutter in de zijde, die met een harde slag, struikelend over een stoel, den vloer mat.

Henderson had intusschen Rooden Jakel diens groote revolver ontworpen, een soort van zakmitrailleur, en sloeg den kerel zoo hard hij kon, ondanks het gedrang om hem heen, met zijn linker vuist in het gelaat.

Er kwamen eenige vrienden van den bedrieger toelopen, en het zou er voor Henderson slecht hebben uitgezien, als Brand en Raffles zich niet met de zaak bemoeid hadden.

Zij baanden zich een weg door de worstelende en schreeuwende mannen, en stapten, na vlug een paar woorden met elkander gewisseld te hebben, ieder op een stoel, en Raffles riep met zijn metalen stem, luid opklinkend boven het rumoer:

— Wie nog een vinger uitsteekt tegen dien man, wordt door mij uitgenoodigd, zijn laatste gebed te doen! Ik schiet niet dikwijls, maar als ik het doe, dan schiet ik raak! Kom hier James!

Onder een dreigende stilte baande de reus

zich zonder eenige moeite een weg door de opdringende gouddeivers — zooals de zeis het doet tusschen de korenhalmen. Er werd dreigend gegromd — maar niemand durfde iets tegen doen.

En Henderson kon zich naast de stoel plaatsen van Raffles, die daar met zijn Colt in de hand rustig stond rond te zien, in den rug gedekt door Brand, en op dat oogenblik vloog juist de deur open, en op den drempel verschenen twee mannen in de bekende, blauwe jekkers met bont, kragen, en blauwe petten op, met bont gevoerd en versierd met een koperen embleem, dat aan de meesten dier mannen maar al te goed bekend was.

Het waren manschappen van de bereden politie.

Achter hen waren er nog meer te zien. Het waren groote, stevige kerels, gehard en gestaald door het leven dat zij moesten leiden, en niet spoedig bevreesd.

Ze werden ontvangen door een jammerenden Flannagan, die zich zeer verongelijkt scheen te gevoelen en naar wiens verklaring de politiemannen ongeduldig luisterden totdat een hunner een einde maakte aan dien woordenstroom, en riep:

— Kort en goed, er is geschoten, en er is valsch gespeeld! Heb ik het mis, of is dat weer het werk van Roode Jakel? Wij zoeken jou, vriend, en dat weet je!

— U slaat den spijker op den kop, sergeant! Die roode duivel had nog een paar Azen achterbaks gehouden, en ik zag er hem juist een te voorschijn halen! Getuigen in overvloed!

Het was Henderson die het gezegd had, en de sergeant nam hem eens goed op, van top tot teen.

— Jij hebt het gezien? vroeg hij toen.

— Met deze oogen!

— Wie nog meer?

Er kwam geen antwoord. Plotseling schenen al die menschen met blindheid geslagen te zijn geweest. Niemand scheen iets gezien te hebben van die twee Klaveren Azen. Het zij uit vrees, voor den Rooden geweldenaar, hetzij uit een gevoel van saamhoorigheid en van onberede-

neerde vijandschap jegens die drie vreemdelingen, die hun neus in andersmans zaken staken — niemand wilde getuigenis afleggen. De Sergeant scheen hieraan wel gewend te zijn, want hij haalde de schouders op, en vroeg:

— Waar zijn die twee Azen?

— Ze liggen op tafel! antwoordde Henderson.

— Heb jij dit pak kaarten geleverd, Flannagan? ging de politiemann voort.

— N — een! stotterde de logementhouder na eenige aarzeling. Ik heb nog geen speelkaarten, moet je weten. Ik heb ze wel besteld. Jakel gebruikte zijn eigen spel.

— Nu, dat is afdoende! hernam de sergeant rustig. Ben je van plan, kalm mee te gaan, Jakel?

De aangesprokene liet een dof gebrom hooren, en balde de vuisten. Hij keek om zich heen, als verwachtte hij hulp, maar zijn vrienden vonden het waarschijnlijk verstandiger, op dit oogenblik geen strijd te voeren met de goed bewapende politie.

Wie kon zeggen hoeveel er nog daar buiten stonden?

— Het is goed! bromde hij toen.

Hij wendde zich met een dreigend licht in zijn oogen naar Raffles en zijn metgezellen om, en vervolgde:

— Maar dat zeg ik je — jullie zullen je voor Rooden Jakel voortaan in acht moeten namen, vervloekte Engelschen! Ik ken jullie slag! Fijne heeren, niet waar? Nu, wij zullen elkander nog wel eens ontmoeten!

Hij hief een dreigenden vuist op, en het was alsof Chopin, die zich tot dusverre rustig had gehouden, daarop gewacht had, want hij sprong met een wilden grauw onmiddellijk op Rooden Jakel toe, en sneller dan de gedachte beten zich zijn verschrikkelijke kaken om den opgeheven onderarm.

Het dier zou dien arm zeker verbrijzeld hebben, als de man niet zoo dik gekleed was geweest.

De wonde was nu nog ernstig genoeg, want Jakel brulde, alsof hij vermoord werd.

— Kom hier, Chopin! beval Raffles.

En onmiddellijk liet de hond los, en kwam met naar den grond gebogen kop en alsof hij om vergeving smeekte naar Raffles toelopen.

— Maar dat is de hond van den gek, van Silfax, die dezer dagen in zijn hut verbrand is! riep de sergeant. Is hij met U meegegaan?

— Zooals ge ziet, sergeant! antwoordde Raffles. Ik heb mij over het dier ontfermd.

— Nu, hij schijnt er dankbaar voor te zijn!

hernam de sergeant droogjes. En kom jij nu maar mee, Jakel! We zullen je wond wel verzorgen, als we je veilig binnen hebben!

En daarop werd de valsche speler weggevoerd.

Naar het gevecht werd niet eens een onderzoek ingesteld.

De politiemannen wisten maar al te goed, dat dit toch op niets zou uitloopen.

Die kerels zouden elkanders partij kiezen of elkander zonder eenigen grond beschuldigen.

En toen zij weggingen, keerde als vanzelf de rust terug.

Er was geschoten, men had het mes tegen elkander getrokken — nu ja, dat hoorde er nu eenmaal zoo bij, en waarom zou men het niet spoedig willen vergeten?

Maar dat gold niet voor de drie Engelschen, want toen zij weder, in hun hoek hadden plaats genomen voor de dampende soep, ging er menige wraakzuchtige blik in hun richting.

Want Drew betreft, het was alsof een instinct hem er toe dreef, op zijn schuwe manier bescherming te zoeken bij die drie mannen, die zich om zijnentwille in gevaar hadden begeven, want hij bleef dicht in hun nabijheid, totdat Raffles hem opmerkte, en vriendelijk vroeg:

— Wilt gij niet met ons middagmalen, Mijnheer Drew?

Zonder zich veel te laten bidden, kwam de kleine man toelopen, en nam plaats.

Er was een weinig kleur op zijn gezicht gekomen, maar het was nog altijd smal en diepe groeven liepen van de neusvleugels naar de mondhoeken.

Hij had blijkbaar veel ontbering geleden, dat was maar al te duidelijk aan hem te zien.

In zijn uiterlijk geleek hij volstrekt niet op een van de mannen die hier in die gelagkamer bijeen waren.

Vroeger, in de beschaafde wereld, had hij zeker een aantrekkelijk, fijn besneden gelaat gehad.

Raffles liet hem wat tot bedaren komen, maar toen de soep was genuttigd, en men begonnen was aan het lamsvleesch, dat werkelijk uitstekend smaakte, begon Raffles eensklaps:

— Dat is een zeer ernstige zaak voor U, mijnheer Drew! Heb ik goed begrepen, dat die kerel alles van U afgewonnen had?

— Alles! Ik heb volstrekt niets meer — misschien een half ons goud!

— Maar zij hebben den kerel meegenomen! riep Brand uit. Dat geld heeft hij oneerlijk verworven! Het moet toch op de tafel liggen!

— Ik heb gezien hoe zijn handlanger, Hurry

heet hij geloof ik, alles vlug in zijn zakken moffelde, mijnheer Brand, riep Henderson woedend. Het komt dezen heer toe. Ik zal het hem even gaan vragen!

— En ik verzoek je, te blijven zitten, James! klonk de stem van Raffles. En onmiddellijk zonk de reus weer op zijn stoel neer, als die metalen klank te vernemen was, in de stem van John Raffles, dan was het beter, onmiddellijk te gehoorzamen. Hij waagde echter nog een tegenwerping, en pruttelde:

— Maar dat geld behoort dien kerel toch niet toe, Mylord! Wij mogen — —

— Stel je gerust, James, het zal hem worden ontnomen — maar niet nu! zeide Raffles streng. Wij zijn nu aan het maal, en men kan geen twee dingen te gelijk doen. Mag ik weten, Mijnheer Drew wat gij nu van plan zijt te doen?

De kleine man maakte een gebaar van wanhoop, en antwoordde, terwijl zijn gelaat zenuwachtig vertrok:

— Ik weet het niet, mijnheer. Ik ben ten einde raad. Dit was mijn laatste poging! Ziet gij — ik ben hier nog niet lang, ik speelde altijd goed kaart — vroeger — en ik hoopte genoeg geld bij een te kunnen winnen om — om een onderneming op touw te zetten, die mij veel winst aanbrengt!

Raffles keek Drew een oogenblik doordringend aan, en zeide toen rustig:

— Gij weet een vindplaats van goud? En gij ziet geen kans om daarheen te komen?

De kleine man werd bloedrood, en stamelde verschrikt:

— Hoe kunt gij dat weten? Ik wil zeggen — waarom denkt gij dat?

Raffles schudde even het hoofd en zei:

— Tracht niet, mij te misleiden, mijnheer Drew! Welke andere onderneming zoudt gij in 's hemelsnaam kunnen bedoelen — in een streek als deze, zoo ver van de bewoonde wereld, en op een halven dag reizens van Goudvallei? Gij kunt ons vertrouwen! Wij zijn geen Gouddelvers — wij zijn slechts jagers. En wij willen U helpen! Maar zeg mij eerst — wat kan U er toch toe gebracht hebben, hierheen te komen?

Drew glimlachte pijnlijk, en zei op droevigen toon:

— Gij bedoelt dat ik volstrekt niet voor dezen arbeid geschikt ben? Welnu — gij hebt gelijk! Het is ook zoo! In den beginne dacht ik te bezwijken! Maar ik heb volgehouden, omdat het nu eenmaal moest! Ik zal het U mededeelen — want ik geloof niet dat ik mij er over hoef te

schamen. Nog geen drie maanden geleden woonde ik in Vome. Ik was daar regeeringsambtenaar. Het salaris was niet erg hoog, maar toch genoeg voor mij en voor mijn kind, mijn dochter, om van te leven. Mijn vrouw is vijf jaren geleden gestorven. Ellen is nu 18 jaar — en zij heeft een zeer fraaie stem, mijnheer! Geloof mij, ik laat mij niet door vaderlijke ijdelheid verlokken, om dat te zeggen — het is werkelijk zoo! En er zou haar een schitterende toekomst gewacht hebben, als ik haar maar onderwijs had kunnen doen geven. Gij begrijpt wel dat dat in een stadje als Vome, dat tien maanden van het jaar onder de sneeuw ligt niet te vinden is. Ik wilde haar naar New-York zenden, maar ik had geen geld genoeg, niet eens voor de reis! Toen drong ook tot ons het gerucht door van het vinden van goud in deze streken. En ik besloot ook hierheen te gaan. Een sterk, geoefend man had den weg in acht dagen kunnen afleggen — ik deed er bijna een volle maand over! Een vriend van mij, een onderwijzer, vergezelde mij. Eergisteren stierf hij — hij was niet sterker dan ik! De uitputting heeft hem gedood. Hij keerde terug van een tocht naar het Noorden die hem bijna drie weken van mij verwijderd hield, en hij was stervende! Maar met zijn laatsten zucht deelde hij mij mede, dat hij eindelijk goud ontdekt had. Hij liet een klompje van het zuiverste gehalte zien. Hier heb ik het.

Hij had de hand in den zak gestoken, en overhandigde Raffles een klompje goud ter grootte van een dobbelsteen, zeer fraai van kleur.

Deze bekeek het aandachtig, met het oog van den kenner, en gaf het toen terug met de woorden:

— Als uw vriend dat werkelijk gevonden heeft, en U de plek nauwkeurig heeft beschreven, dan moet gij onmiddellijk daarheen gaan, zoodra gij Uw claim hebt laten registreeren! Is dat geschied?

Drew boog het hoofd en antwoordde:

— Neen, dat heb ik nog niet gedaan! Ik had er het geld niet voor te missen — en daarenboven bezit ik immers toch niet de middelen, om den tocht daarheen te ondernemen!

— Uw vriend ondernam hem wel! zeide Brand op zachten toon.

— En hij is stervend teruggekeerd, mijnheer! zeide Drew eenvoudig. Daarenboven — hij deelde mij mede dat het onmogelijk zou zijn. de vindplaats goed te exploiteeren zonder behoorlijke werktuigen. Ik moest houweelen heb-

ben, dynamiet, electriche toestellen, kostbare goudzeven, en voor alles een slede, een geheele uitrusting houden!

— En dan vrees ik, vergeef mij de opmerking, mijnheer Drew, dat gij toch niet geslaagd zou zijn! zeide Raffles hoofdschuddend. Gij hebt de moeilijkheden onderschat. Zelfs een zeer sterk man kan zulk een tocht niet alleen ondernemen, zonder de grootste gevaren te loopen. Kunt gij omgaan met een geweer?

— Ik — ik ben lid van een handboogschutters-vereeniging in Vome, antwoordde Drew op zachten toon.

Onder andere omstandigheden zouden de mannen misschien in lachen zijn uitgebarsten, maar er was hier niet veel aanleiding tot vreugde! Het naieve geloof van dien kleinen man in het welslagen van zijn onderneming, de liefde voor zijn kind, die hem tot deze onmogelijke taak moest hebben gedreven — dat alles was niet om te lachen!

— Hebt gij wel eens met trekhonden omgegaan? ging Raffles voort. Kunt gij een slede besturen? Weet gij hoe gij bij veertig graden vorst een maaltijd moet bereiden? Kunt gij een haas villen? Een bijt hakken in ijs van een halven meter dikte?

Drew gaf geen antwoord. Hij balde zijn kleine, nog altijd fijne handen, die alleen maar de pen

gehanteerd hadden, en zijn stem klonk schor, toen hij ten antwoord gaf:

— Ik weet dat alles, mijnheer — ik weet dat het boven mijn krachten ging, en toch, dat zweer ik U, zou ik het hebben doorgezet, als ik maar had kunnen winnen, van dien schelm! Ik had maar een paar honderd dollars nodig. Genoeg bij wat ik nog bezat, zou dat wel voldoende zijn geweest, om mij een bescheiden uitrusting aan te schaffen! Nu ik alles kwijt ben — nu weet ik ook werkelijk niet wat ik moet doen!

— Ik weet het! zeide Raffles rustig. Gij zult met ons mede gaan — of wij met U, als gij dat liever hoort, en wij zullen U de middelen verschaffen, om de vindplaats van het goud te exploiteeren. Wij zijn er van overtuigd, dat Uw dochter dat waard is! Gij hebt niets anders te doen dan ons te vertrouwen — wij doen de rest!

Slechts enkele seconden keek Drew Raffles strak aan. Toen ging zijn blik naar Henderson, en hij herinnerde zich, hoe die groote kerel met zijn breed, goedig gezicht voor hem in de bres was gesprongen. Hij stak zijn hand over de tafel naar Raffles uit, en zeide eenvoudig:

— Ik neem Uw hulp aan, mijnheer, wie gij ook zijn moogt, want ik vertrouw U!



De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland



HOOFDSTUK IV.

OMRINGD DOOR VIJANDEN.

Van dit oogenblik af kon Drew zich beschouwen als de vierde man van het kleine gezelschap — totdat hij de plek zou hebben bereikt, waar het goud te vinden was. En nu sprak hij rustig over al hetgeen hij reeds had doorgestaan, gedurende zijn strijd met de elementen. Hij wist het wel — hij was er niet tegen opgewassen, en geheel afhankelijk van anderen, want hij was niet sterk, hij was niet gehard, hij was een kamermensch, die jarenlang op een klein kantoor zijn plicht had gedaan, en het zijn juist deze lieden, die daar buiten, op de wijde sneeuwvelden, bij dozijnen omkomen, en wier verbleekte geraamten men nog jaren later verspreid kan vinden langs de oevers der dicht gevrozen rivieren. Indien ik het goed gehoord heb, zeide Raffles, toen het maal bijna beëindigd was, hebt gij U nog geen claim verschaft?

— Nog niet ! Ik kon den prijs voor de registratie niet betalen !

— Dan zult gij U nu moeten haasten. Is hier een registratiekantoor ?

— Een week geleden werd het geopend !

— Het zal nu gesloten zijn, denk ik, maar dan moet gij morgen ochtend er onmiddellijk werk van maken ! Bedenk dat anderen U voor zouden kunnen zijn ! Gij weet toch zeker dat niemand iets van die vondst afweet ?

— Niemand, daarvan ben ik overtuigd ! Alleen mijn arme vriend, die gestorven is, droeg er kennis van !

— Uw vriend heeft het onderweg aan niemand anders meegedeeld ?

— Daarop durf ik een eed doen ! Wij waren vast besloten, het geheim voor ons zelve te bewaren !

— En gij kunt de plek nauwkeurig aangeven ?

— Tot op een tiental meters ! Hier is trouwens de kaart, die vanwege het kadaster gratis wordt verstrekt aan de gouddelvers !

Hij had uit zijn binnen zak een vrij groot papier te voorschijn gehaald, waarop een groot stuk van Alaska was afgebeeld. De kaart, met de hectograaf vermenigvuldigd was verdeeld in een zeer groot aantal vierkantjes, allen met een cijfer aan gegeven. Ieder vierkant had een oppervlakte van een kwadraat kilometer. Men kon beslag leggen op een of meer van die vier-

kante stukken gronds, maar nooit op meer dan vijf.

Voor iedere vierkante kilometer moest opnieuw registratiegeld betaald worden. En dan behield natuurlijk de staat zich het recht voor, een deel op te eischen van het goud, dat er gevonden werd.

Raffles had even een blik op de kaart geworpen, en liet zich het vierkant aanwijzen, dat Drew tot zijn eigendom wilde maken. Het droeg het nummer 137. Daar in de buurt was nog niets opgevraagd, volgens de verzekering van Drew. En zijn vriend was zoo nauwkeurig geweest in zijn aanwijzingen, dat hij zeker wist, de plek te zullen vinden, mits hij maar beschikte over sleden, honden en wat er verder noodig was.

Raffles dacht even na, en zeide toen :

— Wij zullen morgen onmiddellijk opbreken, nadat gij Uw claim zult hebben laten inschrijven. En om geen tijd te verliezen, zullen wij nu aanstonds iets gaan doen, wat minstens even noodzakelijk is — munitie inslaan ! Onze voorraad is bijna uitgeput, en wij zouden niets kunnen uitrichten, zonder een behoorlijken schietvoorraad. Brand, houd mijnheer Drew gezelschap, terwijl Henderson en ik patronen gaan koopen ! Binnen een half uur hopen wij terug te zijn.

Hij was opgestaan, knikte den nieuwen metgezel vriendelijk toe, en verliet toen met Henderson de gelagkamer. Er viel dadelijk weer een zwijgen, toen de vreemdelingen, die zooveel opschudding hadden verwekt, bedaard door de zaal schreden naar de deur. En vele blikken, die hen naar die deur vergezelden, waren niet al te vriendelijk !

Buiten was het vinnig koud, en Raffles en Henderson trokken hunne mutsen diep over het hoofd, en liepen langs den grooten stal de straat op.

Maar juist toen zij daar langs gingen, hoorden zij daarbinnen een kort, woedend geblaf, gevolgd door een half gesmoorden vloek.

Zij keken elkander aan, en zonder dat er een woord toe noodig was, snelden zij op de deur van de stal toe, en rukten ze open.

De stal was slechts verlicht door een kleine kaarslantaarn, en bij het zwakke schijnsel daar-

van zagen zij een man, in gebukte houding, die dadelijk overeind sprong, en daarbij een klein, vlijmscherp mes liet vallen. Hij bloedde aan de linker pols, waar een der honden hem zeker gebeten had.

De kerel tastte dadelijk naar zijn revolver, maar Raffles gaf hem niet den tijd om ze te gebruiken, maar sloeg hem neer, zonder veel tijd met woorden te verknoeien.

— Wat deed die schurk hier, Mylord? riep Henderson woedend. Raffles had zich gebukt naar een der honden, balde den vuist, en antwoordde op doffen toon :

— Hij was bezig, een gemeenen streek uit te halen, James, en voor een klein deel is die gelukt ook ! Hij heeft een der honden de pezen van de achterpooten met een fijn, vlijmscherp doktersmesje doorgesneden, en was zeker van plan, alle honden die bewerking te laten ondergaan ! Zij zouden nog een halven dag goed hebben getrokken, en dan onherroepelijk kreupel zijn geworden — en wij zouden zijn omgekomen in de sneeuw, of de prooi zijn geworden van een troep schurken, die hier nog altijd schijnen rond te zwerven. Met een van de honden is het al gelukt — dat arme dier zullen wij moeten achterlaten, en door een ander vervangen ! Trek den kerel naar buiten, Henderson, sluit de deur zorgvuldig, en houd er wacht bij ! Maar blijf in de duisternis — er mocht eens bij ongeluk een vuurwapen afgaan ! Het is niet noodig dat je als schietschijf fungeert ! Ik zal alleen voor de munitie gaan zorgen !

— Maar zijn wij hier dan louter door vijanden omring, Mylord? bromde de reus, terwijl hij den gevelden schelm bij de enkels greep, en tamelijk onzacht naar buiten trok.

— Daar zullen wij op moeten rekenen, James ! antwoordde Raffles droogjes. De zeden zijn hier niet zeer zacht, moet je weten ! Ziezoo, en nu de deur weer gesloten ! Wacht, geef mij zijn revolver maar — wij zullen Drew leeren schieten, en hij kan dit wapen heel goed gebruiken ! Dat is al weer zooveel gewonnen op den vijand ! En nu ga je daar zitten in dat duistere hoekje en je wacht tot ik weer langskom !

Nog een hoofdknik, en Raffles verdween haastig in de duisternis. Een dertigtal meters verder was de winkel van een zekeren Harvey, die op een plank, boven de winkel deur aangebracht, het trotsehe woord, „Bazar” had aangebracht.

Er brandde licht in den winkel, en de deur stond open. Raffles ging binnen, en langzaam kwam hem een kleine, zwaarlijvige man tegemoet. Ondanks de felle koude in zijn hemds-

mouwen, en blootshoofd, en met een houten pijp tusschen zijn dikke lippen.

— Goede man, wees zoo goed, en verkoop mij spoedig wat van je voorraad, begon Raffles. Ik heb duizend patronen noodig voor mijn Remingtons, kaliber zes, model 14, een kistje patronen voor een mauserpistool, groot kaliber, duizend patronen voor een Colt, kaliber 9....

De kleine man hief als afwerend een dikke, witte hand op, en zei, Raffles strak aanziende, en zonder zijn pijp uit zijn mond te nemen :

— Het spijt me erg, vreemdeling, maar daar kan ik je niet aan helpen. Ik ben uitverkocht — geen enkele patroon meer in huis ! Als je twee maanden kunt wachten....

Raffles trok zijn wenkbrauwen op, toen keek hij Harvey eens aandachtig aan, het was iets gluiperigs op het bolbleeke gezicht van den kerel, dat hem niet aanstond.

Hij keek om zich heen, in den tamelijk grooten winkel, die door twee groote petroleumlampen vrij helder verlicht werd. Er stonden dozen, balen, kisten, zakken met versche en verduurzaamde levensmiddelen, er hingen korte pelzen, ook vrij wat geweren, oude en nieuwe revolvers — maar de bekende withouten kisten met patronen waren niet te zien.

Maar tenslotte kreeg hij er toch een in het oog, onder een breeden plank, en hij wees erop en zei :

— Ik geloof dat je je vergist, waarde heer ! Wat zit er in die kist?

— Paardeboonen ! antwoordde Harvey laconiek.

Raffles floot zachtjes nam den man nog eens goed op, en draaide zich toen op zijn hielen om.

Het volgende oogenblik had hij den winkel weder verlaten, en liep haastig verder naar de zaak van een winkelier, die het levend tegendeel was van Harvey — lang, broodmager, huiverend van koude, en met een scherp gezicht, waarvan de onderhelte schuil ging onder een warrigen, gitzwarten baard.

Het deed hem bijzonder veel leed, zeide deze hoffelijke heer, in zijn handen blazend, maar hij had werkelijk geen patronen meer voor de wapens, die zijn waarde klant opsomde. Hij had nog een paar doosjes patronen voor ouderwetse buldogrevolvers — maar daaraan zou zijn hooggeachte klant wel niets hebben, niet waar ?

Het was heel jammer, en het deed hem eindeloos leed, maar dienzelfden middag had hij zijn laatste geweerpatronen voor een halven dollar verkocht !

Raffles liet den man niet eens uitspreken, maar haastte zich naar den derden en laatsten winkelier, die zeer kortaf en grof was, zeide dat hij juist zijn zaak ging sluiten, en dat hij nooit patronen had verkocht, voor welk wapen dan ook.

Het was duidelijk dat de man loog, want Raffles zag bij het licht van een kaarslantaarn een paar ledige patroonkisten staan, die nu dienst deden als steunsels voor een breeden plank, dik en zwaar, en aldus een soort van toonbank vormden.

Ook hier verloor Raffles geen woord.

Zwijgend en met opeengeknepen lippen aanvaarde hij den terugtocht.

Henderson sprong hem dadelijk tegemoet uit zijn donkeren hoek, en zei :

— Er is niets bijzonders gebeurd, Mylord ! Die kerel uit den stal is weggeslopen, zonder mij te hebben gezien. Wordt de munitie bij ons gebracht, of zal ik de kisten gaan halen ?

— Noch het een, noch het ander, James ! antwoordde Raffles kortaf. Men wil mij geen munitie leveren ! De schelmen zeggen allen, dat hun voorraad is uitgeput, maar dat is natuurlijk een leugen. Dat zou wel zeer toevallig zijn, in een nederzetting, die pas bestaat, en waar de winkels nog uitpuilen van allerlei voorraden ! Het is een doorgestoken kaart — onze vijanden hebben overleg gepleegd met die winkeliers, en hun bewogen, misschien door vreesaanjaging of door het uitzicht op een belooning ons het kostbaarste te onthouden, wat men zich in deze streken kan denken ! Zonder munitie kunnen wij geen stap doen — zonder kogels zijn wij weerloos ! Het is geen wonder dat hier het stelen van een magazijnhouder met slechts vijf patronen bestraft wordt met vele jaren cel ! Maar laten wij naar binnen gaan, en mijnheer Brand op de hoogte brengen. Wij moeten maatregelen bedenken !

— Ik heb al een prachtige maatregel bedacht, Mylord ! zeide de reus, die de vuisten had gebald. Ik ga dadelijk naar den eersten den besten winkelier, en haal zijn winkel overhoop, totdat ik gevonden heb wat ik zoek — patronen !

— Een uitstekend denkbeeld, James, maar in zijn gevolgen toch niet heel gelukkig, en daarenboven wel wat ruw ! Je zou waarschijnlijk in een wip de geheele vlottende bevolking van Yellow Heaven op je hals krijgen, om nog niet eens te spreken van de politie, die waarschijnlijk wel hier zal overnachten ! Maar ik houd je uitnemend plan in mijn gedachten — misschien kan het na een kleine omwerking, worden toege-

past !

— Kan ik den stal alleen laten, Mylord ?

Raffles dacht even na, en zei toen :

— Wij zullen Chopin in den stal sluiten — en die zal er wel iederen ongenooden gast buiten houden !

Toen zij de gelagkamer weer binnen traden, kregen zij den indruk, dat er van hier en daar spottende blikken vol leedvermaak op hen werden geworpen.

Raffles bleef volkomen kalm maar Henderson had de grootste moeite zich te bedwingen, en zijn vuist niet te laten neerdalen midden in die spottende tronies, die hem daar aangrijpsden.

Met een paar woorden deelde Raffles mede, wat hem wedervaren was.

Het bleef een kort oogeblik stil, en toen zei Brand ernstig :

— Dat is een zware slag voor ons. Het is onmogelijk, zonder onzen voorraad aan te vullen op weg te gaan. Wij moeten niet alleen ons eigen voedsel schieten, maar wij moeten er ook op rekenen, tegen onzen evenmensch te moeten strijden ! Niemand kan zeggen hoe lang wij moeten wegblijven. En wij hebben hoogstens voor drie, vier dagen patronen ! Hoeveel patronen vroeg je, Edward ?

— Duizend voor ieder van de groote wapens, en vijfhonderd voor de Colts.

— Dat was wel wat ruim berekend ! Konden ze je niet minder leveren !

— Brand, ik zou ook genoeg hebben genomen, met vijfhonderd, en zelfs met twee honderd vijftig patronen ! Met wat overleg zouden wij daarmee wel zijn uitgekomen. Maar zij hadden niets — en zij konden mij niet leveren, omdat zij niet wilden ! Het is een afspraak met de vrienden van Rooden Jakel !

Brand had een zachten uitroep geslaakt, en toen werd het opnieuw stil, totdat hij op zachten toon vastberaden zei :

— Wij moeten munitie hebben, het koste wat het wil !

— En wij zullen ze ook krijgen, Brand, dat verzeker ik je ! zeide Raffles kalm. Wat die winkeliers ons niet goedschiks willen verkopen — dat zullen wij hun kwaadschiks afnemen !

Hij had dit laatste op zachten toon gezegd, zoo dat Drew hem niet kon hooren, die in een droevig gepeins was verzonken, en nu sprak :

— Ik geloof, heeren, dat U zich om mijnen-tewille in een zeer onaangename toestand hebt gebracht ! Als Uw brave vriend daar niet voor mij was opgekomen, toen Roode Jakel mij bij

het kaarten bestal.....

— Laat dat rusten, mijnheer Drew! viel Raffles hem in de rede. Hij deed wat ieder ander in zijn plaats zou hebben gedaan! En men is ons hier nooit zeer vriendelijk gezind geweest! Wij zullen zien wat ons te doen staat! Henderson, ga Chopin naar den stal brengen. En dan zullen wij ons ter ruste begeven.

Henderson trok een tamelijk leelijk gezicht, en zei:

— Is dat niet wat heel vroeg, Mylord? Ge-looft U niet — zou er hier geen bioscoop zijn?

— Ik vrees van niet, Henderson! antwoordde Raffles glimlachend. Je zult je onleschbaar verlangen naar de levende beelden nog wel eenigen tijd moeten bedwingen! Bovendien zijn wij vermoeid, en wij moeten morgenochtend vroeg ter been zijn! Dadelijk bij de opening van het registratiekantoor moet onze vriend Drew zijn claim doen inschrijven! Hij staat mij natuurlijk wel toe, U het bedrag voor te schieten?

— Ik zal wel genoodzaakt zijn, U om dien dienst te vragen, mijnheer! antwoordde Drew kleurend. Want ik heb letterlijk niets meer. Alles is mij afgenomen.

— En die vervloekte Hurry heeft het in zijn zak! gromde Henderson. Als ik hem tegen het lijf loop, zal hij alles moeten afgeven!

De vier mannen praatten nog een half uur, en toen gingen zij hun slaapvertrekken opzoeken. Chopin had slechts noode afscheid genomen van Raffles, aan wien hij zich bijzonder scheen te hebben gehecht.

De hond werd vervolgens in den stal opgesloten, om te waken over zijn rasgenooten, die een heiligen eerbied voor hem schenen te koesteren, en hem onmiddellijk als hun natuurlijken aanvoerder erkend hadden, eenige dagen geleden.

En nu bestond er geen vrees, dat iemand ongevraagd den stal zou binnen dringen! Chopin zou er wel voor zorgen, dat dit niet ongestraft kon geschieden.

Henderson keek nog eens goed rond, toen hij

de staldeur sloot, maar hij zag niets verdachts. Er waren nog heel veel danshuizen en kroegen open, en hij hoorde duidelijk het geschreeuw en het gelach der opgewonden gouddelvers daarbinnen, nu en dan afgewisseld met het rauwe geblaf der honden, en een enkel, nijdig revolver-schot. Dan was er zeker twist ontstaan over een paar onzen stofgoud of over de mooie oogen van deze of gene dansmeid.

De koude was zeer fel, en Henderson bleef dan ook niet lang buiten.

Toen hij door de gelagkamer naar de trap ging, welke voerde naar de gaanderij, waarop de logeerkamers uitkwamen, viel dadelijk weer dat zonderlinge, vijandige stilzwijgen, en zag hij hier en daar spottende gezichten, die hem de vuisten deden ballen. Hij had echter strenge orders gekregen en hij liep dus rustig voort, maar hij prentte zich de gelaatstrekken van de spotters goed in het geheugen, zich voornemend, vroeg of laat met die lachers af te rekenen!

Hij begreep volstrekt niet wat er op dit oogenblik te lachen viel, de brave reus!

Inderdaad — dat zou hem pas later duidelijk worden.

De vier mannen hadden besloten, voor alle zekerheid een enkele kamer te betrekken, die vrij ruim was. Er stonden twee van die geweldig groote, houten britsen, met huiden bedekt, die daarginds als bedden dienst doen, en dat was ruimschoots voldoende voor vermoeide mannen, die geen veeren bed behoefden, om dadelijk te zullen inslapen!

De revolvers werden nog eens goed nagekeken, en ook geladen. Drew kreeg het wapen, dat men van den kerel in den stal had afgenomen, en reeds aan de wijze waarop hij het aanvatte was duidelijk te zien, dat hij niet gewend was, met een vuurwapen om te gaan.

Zich alleen van hun pels en de zware laarzen ontdoende wierpen de vier mannen zich op de harde britsen, trokken de vellen over zich heen, en sliepen spoedig in.

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

HOOFDSTUK V.

DE CLAIM.

Zooals gewoonlijk was Raffles den volgenden dag het eerst wakker.

Het was nog volkomen duister, zooals hij kon waarnemen, toen hij door het kleine venster keek, nauwelijks een voet in het vierkant. Er zat een dikke korst ijs op de ruit. Zelfs in dit vertrek was het zeer koud. De houtkachel was uitgegaan.

Raffles richtte zich op, en keek rond. Even moest hij glimlachen. Welk een verschil met het ontwaken in een groot hotel te Londen! Twee stappen, en men was in een fraaie badkamer, waarin een porseleinen kuip stond, waar het warme water in een dikke straal uit koperen kranen spoot, waar men slechts op een knop behoefde te drukken, om ijverige bedienden te doen toesnellen, waar een uitgelezen ontbijt den gast wachtte!

In deze logeerkamer stond een roestige, gemailleerde kom op den grond, en de gasten die zoo verrijnd waren, dat zij zich des morgens wilden wasschen, moesten maar zien dat zij zelven wat sneeuw gingen scheppen, die zij dan konden smelten boven den grooten houtkachel.

Waarschijnlijk had de waard vroeger wel eens van zeep gehoord, maar die zou men op dit oogenblik stellig niet in zijn logement vinden, behalve misschien in de keuken, waar men uiterst zuinig was met die kostbare zelfstandigheid. Meestal werd het vaatwerk eenvoudig met heet water en zand gereinigd.

Het aankleeden vereischte maar heel weinig tijd — de reizigers trokken hun laarzen aan, en hun pels, en zij waren gereed!

Bijna tegelijk werden de anderen wakker, geuwend eens, en rekten zich uit, en verklaarden, goed uitgerust te zijn. Van de drie horloges bleek er nog maar een te loopen — dat was het zware, ouderwetsche, zilveren uurwerk van Henderson — maar die had er zich dan ook niet van ontdaan, en de lijfwarmte had er voor gezorgd, dat het horloge bleef doorloopen. De gouden chronometer van Raffles was als het

ware bevroren, evenals het Zwitsersche uurwerk van Brand. Wat Drew betreft — zijn zilveren horloge was hem reeds den eersten dag van zijn moeilijke onderneming ontrold!

Henderson was niet weinig trots. Hij wist dat geoeffende jagers het uur van den dag op een kwartier na nauwkeurig kunnen aangeven uit den stand van de zon, de lengte van de schaduw, ja zelfs de gedragingen van de wilde dieren, maar dat belette niet, dat hij vol liefde het dikke horloge streelde. En het toen weer wegborg onder zijn met schapenvacht gevoerd, lederen vest.

Het kwam Raffles voor, dat de heer Pat Flannagan een weinigje zenuwachtig en druk deed, toen hij dezen waardigen herbergier in zijn groote gelagkamer aantrof, bezig met het volstoppen van den geweldig grooten, vierkanten kachel met houtblokken.

Raffles tikte hem op den schouder, en vroeg: — Er is hier immers een registratiekantoor, vriend waard.

— Zeker, mijnheer vreemdeling! antwoordde Flannagan. Aan het einde van de straat!

— Wanneer wordt het geopend?

De herbergier was juist met een van zijn houtblokken bezig, dat hij met moeite nog een plaatsje wist te geven in den kachel, en het duurde een oogenblik voor hij ten antwoord gaf:

— Het is 's morgens om half negen open, mijnheer!

— Dan hebben wij nog een half uur den tijd. Laten wij vlug ontbijten!

De dikke Flannagan werd een en al ijver en kwam aandragen met een kom dampende haver-mout, een stuk geitenkaas, en beschuit, die alleen door gezonde kiezen kon worden vermaald. Hij schonk er groene thee bij, en de warmte daarvan bracht nieuw leven in de verkleumde reizigers, want het zou nog eenigen tijd duren, alvorens het groote vertrek genoegzaam verwarmd was. Ook hier waren de kleine ruiten nog bedekt met een dikke laag ijsbloemen.

Henderson, die naar de honden was gaan om-

zien, verklaarde dat alles in orde was, en dat hij de beesten reeds gevoederd had.

De mannen aten haastig, zonder veel te spreken. De waard was niet te zien. In de zaal zaten nog slechts twee of drie andere mannen, die zich volstrekt niet om hem bekommerden. Zij bleken den avond tevoren pas laat te zijn aangekomen. En onderweg te zijn naar Goudvallei. Zij zagen er vermoeid en haveloos uit, met diepe groeven in het gelaat.

Na een kwartier ongeveer stond Raffles op, en zei :

— Laten wij zorgen dat wij nog voor de opening van het kantoor aanwezig zijn, vrienden !

— Maar waarom die haast? vroeg Brand verwonderd. Niemand kan toch iets afweten van de plek, waar de vriend van Drew het goud gevonden heeft?

— Dat mag zoo zijn — maar men kan nooit te veel voorzichtigheid in acht nemen ! hernam Raffles.

De mannen staken hun wapens bij zich, grepen hunne geweren, verlieten het logement, zonder dat Flannagan zich vertoond had, en liepen vlug de straat ten einde.

Omtrent de plek van het registratiekantoor kon men zich moeilijk vergissen. Het was een stevig gebouw, met een plat dak, en op dat dak woei de Amerikaansche vlag.

Reeds van verre zagen de vier mannen dat er een vrij groot aantal gouddelvers voor de deur was samengepakt. Die wachten zeker om te worden toegelaten.

Maar toen zij naderbij kwamen, bemerkten zij, dat dit niet zoo kon zijn, want er liepen voortdurend mannen in en uit.

Raffles fronsde de wenkbrauwen, en zei kortaf :

— Flannagan moet zich vergist hebben. Of jouw horloge loopt achter, Henderson !

— Eerder zou ik toegeven, dat ik jonger wordt inplaats van ouder ! riep de reus verontwaardigd uit. Onmogelijk, Mylord !

Raffles gaf geen antwoord. Hij was op de deur toegelopen. Daarnaast was, tegen den ruwen wand van het huis, een houten bord opgehangen, waarop met zwarte verf geschilderd stond : „Regeeringsbureau voor Cadaster en Registratie. Geopend van 8—12, en van 2—5.”

Raffles keek eerst veel betekenend Brand aan, en toen liet hij zijn blikken langzaam gaan over de gezichten van de mannen, die daar bijeen stonden, zonder iets te zeggen. De meesten keken volkomen onverschillig naar hen,

maar er waren er vier of vijf, misschien nog enkele meer, op wier gezichten kwalijk verborgen spot te lezen viel — een leedvermaak, waarvan hij de aanleiding nog niet kon begrijpen — of het moesten dezelfde kerels zijn, die er den avond te voren voor gezorgd hadden, dat hij geen munitie kon krijgen.

Misschien hadden zij daarover nog steeds pret !

Raffles wendde zich tot Brand, en zei vlug : — Blijf hier wachten met Henderson. Houd hem in het oog, en zorg ervoor dat hij geen twist zoekt. Dat zou op dit oogenblik noodlottig kunnen zijn. Het is duidelijk dat we hier omringd zijn door vijanden. Wat zij in het schild voeren weet ik nog niet, maar het is niet veel goeds ! Drew, laten wij naar binnen gaan ! Hier is het geld.

Zij hadden de eerste buitendeur geopend, kwamen in een soort van tochtgang, deden ook een tweede deur open, en stonden nu in een tamelijk groot vertrek, goed verwarmd, en waarin midden in een soort van schot of schutting stond, waarin een viertal loketten waren uitgespaard. Achter ieder van die loketten zat een ambtenaar, met een groot register voor zich, en een pen echter het oor. Er waren een tiental mannen daarbinnen, met strakke, gesloten gezichten, die nauwelijks acht sloegen op de zoo-even binnengetreden vreemdelingen, en wachtten tot het hun beurt kon zijn.

Het duurde bijna een kwartier voor Drew voor een der loketten kwam te staan. Hij legde een biljet van vijf en twintig dollar neer en verzocht de claim 137 voor hem te registreren.

De beambte begon in zijn register te bladeren, keek den aanvrager vluchtig even aan, en zei toen onverschillig :

— Te laat ! Neem een ander stuk !

— Een ander ? Maar ik moet juist 137 hebben ! riep Drew, bleek van opwinding. Waarom zegt gij dat ik te laat ben ?

— Wel, omdat het zoo is ! Dadelijk na de opening van het kantoor is er beslag op 137 gelegd ! Het spijt mij, ik moet mij aan mijn voorschriften houden ! Zit er goud ?

— Of er goud zit ? kwam het met moeite over de bleeke lippen van Drew. Man — er zit meer dan goud — het is mijn leven, dat daar in den grond zit ! En de toekomst von mijn kind !

De beambte haalde de schouders op, en richtte zijn blik al ongeduldig op een grooten kerel, die naast Drew stond te stampvoeten, in zijn haast om te worden geholpen.

— Neem een ander perceel, of ga anders heen,

man, want ik heb nog meer te doen! 137 is gegeven, een half uur geleden!

— En — heeft U daar een bewijs voor afgegeven?

— Natuurlijk! als je 138 neemt, krijg je er ook een!

Drew wilde zich nog verzetten, toen de kalme stem van Raffles, aan wien niets ontgaan was, klonk:

— Neem 138, Drew!

De kleine man keek hem slechts even aan, en zei toen kort:

— Ik leg een claim op 138!

De beampte nam een formulier uit een standaard, begon het in te vullen, stempelde het, dateerde het, vloeide het af, vouwde het op, en stak het Drew toe.

Hij sprak al met den volgenden man, toen Drew uit de rij schuifelde en met een doodsbleek gelaat voor Raffles kwam staan, die de hand op zijn schouders legde, en zachtjes zeide:

— Verlies den moed niet! Het is duidelijk dat hier geknoeid is. Flannagan heeft zich vergist, maar opzettelijk! Hij ligt met de dieven van Uw claim onder een deken.

— Maar — hoe kon het mogelijk zijn? stotterde Drew. Ik zeg U dat niemand er iets van wist!

— Het staat vast dat men het wel heeft geweten! Misschien is gisteren ons gesprek afge luisterd, en gij moet U herinneren, dat gij het cijfer van het grondstuk hebt genoemd, misschien heeft men in Uw bagage gesnuffeld — hoe dan ook, iemand heeft het geweten, en is U vóór geweest! Het helpt niet of we hier staan praten, er moet gehandeld worden, en vlug! Wij zullen hier als onze eigen rechters moeten optreden! Ik begrijp nu ook beter de beteekenis van de lachende tronies van de kerels daarbuiten! Nu, wij zullen eens zien, wie het laatst lacht!

— Maar waarom — hebt ge mij 138 laten nemen? Ik zal er niets aan hebben!

— Toch wel! want nu worden wij de naaste buren van den dief — en dat kon hem wel eens schade berokkenen!

Toen Raffles naar buiten trad, was er niets op zijn strak gezicht te lezen. Hij keek alleen maar aandachtig naar de gezichten van de spotters — en hij wist dat hij die tronies nu nooit meer zou vergeten.

Toen liep hij dadelijk op Brand en Henderson toe, en beval zacht:

— Terug naar het logement! Wij moeten onmiddellijk op weg!

— Zonder munitie? riep Brand uit.

— Die zullen wij ons verschaffen! En als het moet — met geweld — bedenk dat de claimdief ons maar drie kwartier vooruit kan zijn!

Haastig liepen zij terug naar het logement, en de eerste dien zij zagen, was Flannagan, die met een bleek, ontgaan gezicht heen en weer liep voor zijn huis, en onmiddellijk begon te jammeren nog voor Raffles iets had kunnen zeggen:

— Vreemdeling, U moogt het mij niet aanrekenen! Ik werd gedwongen! U kent die schobbejakken niet. Ze zouden mij vroeg of laat overhoop geschote hebben, als ik geweigerd had. Ik ben maar een arme drommel, en zij zijn met zoovelen! Ik moest...

— Genceg! viel Raffles hem streng 'n de rede. Je bent nu eenmaal geen held, Flannagan. Je hebt een gemeene streek begaan — maar ik wil erkennen, dat je leven op het spel stond. Maar dat doet het nu ook, als je mij niet onmiddellijk zegt, wie de claim van dezen man gestolen heeft!

Flannagan scheen slechts een oogenblik te aarzelen, en antwoordde toen, schuw rondziende:

— Dave Hurry heeft het hem gelapt, vreemdeling! Ik zou het U nooit hebben durven zeggen, maar hij beroemt er zich op! Hij weet wel dat dat kleine papiertje hem dekt! Dat gaat hier nu eenmaal zoo — wie het in zijn binnenzak heeft die is de meneer!

— Mooi zoo! Dan zal ik wel zorgen, dat ik het dezer dagen in den binnenzak van den waren rechthebbende toover! zeide Raffles grimmig.

— Ik waarschuw U, vreemdeling — pas voor hem op! zeide Flannagan bevend. Hij is niet alleen — hij is er heengetrokken met zes anderen! En ze zijn goed voorzien van alles! Terwijl U zelf — —

— Zoo, daar weet je ook al van? Het is waar, men heeft mij geen munitie willen verkoopen, maar ik denk ze toch wel te krijgen! Heb jij zelf geen voorraad, Flannagan?

— Op mijn woord niet, mijnheer! Ik bezweer het U, bij wat mij het liefste is op aarde!

— Ik geloof dat je dan zou moeten zweren bij je maag, Flannagan, zeide Raffles. Wil je ons toestaan, je huis te doorzoeken?

— Onmiddellijk! zeide Flannagan dadelijk. Zoek in alle hoekjes, en hang mij op, als U meer dan twintig patronen vindt!

Raffles zag den man eens goed aan, en hij begreep dat hij de waarheid sprak. Hij betaalde vlug wat hij schuldig was, en zei kortaf:

— Over een half uur vertrekken wij. Of neen

— wij spannen de slede in. Die hebben wij noodig. In welke richting is de politie weggetrokken?

Naar het Zuiden, mijnheer! Ik denk dat zij „Roode Jakel” naar Fort Joekon brengen. Maar het zal niet vlug gaan. Want zij moeten ondertusschen nog een anderen kerel opsporen, een man die twee agenten moet hebben neergelegd. Dat wordt de strop voor hem als ze hem te pakken krijgen! Maar dat zal niet zoo gauw gebeuren, want Ole de Zweed is sluw en gevaarlijk.

— Hoe is zijn naam? vroeg Raffles.

— Garfström! Ole Garfström. De pelsjagers haten hem als de pest, want hij haalt hun vallen leeg, en steelt hun vellen.

Henderson had intusschen de stal reeds geopend, de honden werden naar buiten gebracht, en voor de groote slede gespannen. De riemen werden naar buiten gebracht, en voor de groote slede gespannen. De riemen werden vastgesnoerd, en een oogenblik daarna gleed het voertuig terwijl de honden uitgelaten blaften, en Chopin vroolijk rondsprong over de harde sneeuw de straat af.

Voor den winkel van Harvey riep Raffles een kort bevel, de honden stonden stil, en Brand liet de slede dompen.

— Ik verzoek U, Drew, op de honden en op de slede te passen. Wij anderen hebben hier een kleinigheid te verrichten. Ik hoop binnen een kwartier terug te zijn.

Hij zeide nog snel iets tot Henderson en Brand, en trad daarop de Bazar binnen. Zij volgden hem op den voet, en Chopin ging aan zijn zijde.

Harvey stond achter zijn toonbank, en ervoor stonden een drietal gouddelvers, die onderhandelden over den aankoop van een paar hondentuigen. Raffles trad onmiddellijk naar voren, en zei op zijn vriendelijksten toon:

— Een oogenblikje, heeren! Gij hebt waarschijnlijk minder haast dan ik! Mijnheer Harvey, hebt gij nog altijd geen munitie te koop?

De winkelier vertrok zijn gezicht. En zeide toen norsch:

— Dat heb ik U gisteren reeds gezegd! Neen, ik heb geen munitie! En maak nu dat je mijn zaak uitkomt, of anders....

Hij had de hand reeds naar zijn revolver gebracht, maar juist toen hij de kolf greep sprong Chopin sneller als de gedachte op de toonbank, en omvatte met zijn vreeselijk gebit den onder-

arm van den man. En die mocht zich gelukkig prijzen, dat hij dikke manchetten van varkensleder droeg, die tot bijna aan den elleboog reikten, anders zou de hond het been zeker hebben verbrijzeld. Zooals het nu was, was het ruimschoots voldoende, om hem machteloos te maken. Henderson greep hem met een luiden lach in den nek, en trok hem over zijn toonbank heen, alsof hij een klein schoothondje ware geweest. Toen wipte hij de revolver uit den holster, trok den doodsbleeken winkelier overeind, en zei barsch:

— En nu verroer je je niet, of wij worden boos!

De drie klanten hadden een oogenblik zeer verbaasd staan toekijken, en wilden nu wegsnellen, misschien om hulp te halen, toen de metalen stem van Raffles klonk:

— Wie van U lieden een voet verzet, heeft dat voor de laatste maal gedaan! Het spijt mij, als gij haast mocht hebben, maar ik zal U niet lang ophouden — en het hemd is nu eenmaal nader dan de rok. Ga daar in dien hoek staan, en verroer je niet — Uw handen op! Zoo is het goed!

Raffles plaatste Brand met twee revolvers gewapend voor de drie mannen, en zei laconiek:

— Als een hunner een voet mocht verzetten, schiet je hem neer! Wij hebben helaas niet veel keus! Ben je klaar Henderson?

Deze vraag was gericht tot den reus, die bezig was, den verdoofden winkelier met een dik touw te binden.

Hij stond nu op en zei:

— Ik ben gereed, en tot Uw dienst!

Nu begonnen Raffles en Henderson haastig een stelselmatig onderzoek van den winkel, en zij hadden al zeer spoedig gevonden wat zij zochten in een soort van kelder onder het huis.

Daar stonden kisten vol munitie van allerlei aard, en Raffles koos er vlug uit wat hij noodig had, en liet de reus de kisten in den winkel dragen.

Toen hij had wat hij meende noodig te hebben, haalde hij een bankbiljet te voorschijn, stak het met een punaize in de houten toonbank vast, en zeide luchtig:

— Dat is stellig meer dan voldoende om hem schadeloos te stellen! Neem die mannen hun revolvers af, werp ze naar beneden, in den kelder, en sluit de deur! Zij mochten er eens een gebruik van willen maken, dat ons niet aanstaat!

— Ik denk er niet aan, jullie voor goed te ontwapenen, bedenk dat wel! Zoodra wij weg zijn, laat ik jullie vrij, dezen schelm weer te bevrijden!

Het bevel werd opgevolgd, en kletterend vielen de revolvers op den harden grond daar beneden. De kelderdeur werd gesloten, en toen begaven de drie mannen zich vlug daar de slede, waarbij Drew tamelijk ongerust en niet wetende wat daar binnen voorviel, stond te wachten.

— Hij heeft zijn ammunitie verkocht! zeide Raffles kortaf, bij wijze van verklaring. Wel is waar tegen zijn zin, maar dat doet er niet toe! Vlug wat!

De kisten werden opgeladen, en een scherpe kreet klonk, die het span honden overeind joeg,

en hen deed aantrekken, met een kort, schel geblaf.

Toen Raffles de nederzetting ongeveer een mijl met een slede achter zich had, op weg naar het Noorden, was het vastgeprikte bankbiljet van de toonbank verdwenen, de lade was leeg geplunderd, de heer Harvey lag nog altijd gebonden en half bewusteloos, midden in zijn winkel, en van de drie klanten was niets meer te bespeuren.

Tien minuten daarna trok sergeant Malony van de bereden politie met twee manschappen langs den winkel, zag daarbinnen iets verdachts, en vond, wat wij daareven beschreven hebben.

Maar Raffles wist van dat alles niets af, toen hij naar het Noorden trok, naar Vak 138, en op het spoor van de claimdieven.

JL

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

JL

HOOFDSTUK VI.

TUSSCHEN TWEE VUREN.

De honden waren sterk en goed uitgerust, de slede was niet al te zwaar, en men vorderde tamelijk snel.

Na ongeveer een uur gaans had men Drew op de slede geplaatst, want het bleek maar al te duidelijk dat hij niet in staat zou zijn, met dezelfde snelheid voort te blijven gaan op zulke lastige dingen als sneeuwschoenen zijn voor hen, die er zich niet goed op geoeft heeft.

En zij moesten voorloopig nog gebruikt worden, want het had eenige uren achtereen gesneeuwd, en de laag was nog tamelijk rul. Zoodra zij bevroren was, zou men de sneeuwschoenen kunnen afgespen.

Drew zelf beklagde zich hier bitter over, en zei een paar malen :

— Ik ben U tot last, en ik weet niet wat U wel bewogen kan hebben, zooveel te doen, voor iemand die U volkomen vreemd is.

— Laten wij zeggen dat het mijn zucht naar rechtvaardigheid is ! had Raffles glimlachend geantwoord.

— Maar wilt ge mij niet zeggen wie gij zijt? Eigenlijk ken ik Uw naam niet eens !

— Die doet er ook heel weinig toe ! Wie weet is het maar beter, dat gij hem niet leert kennen ! Onze waard in de nederzetting kende mij als „Mijnheer Burke” — laat ik dat ook voor U zijn ! Deze heer heet Brunt — Charles Brunt, en die reus daar is mijn trouwe chauffeur James Henderson !

— Ik zal die namen nooit vergeten ! had Drew

eenvoudig gezegd, maar met een trillende stem. En ik hoop vurig, dat Uw hulp U geen nadeelen zal berokkenen ! Gij hebt U reeds te veel vijanden gemaakt !

— O, in deze streken verwacht men niets anders ! Iedereen moet hier maar voor zich zelf zorgen.

Men was snel verder getrokken, en had voortdurend een tamelijk diep sledespoor gevolgd, dat volgens Drew alleen maar in de richting kon leiden van de plek, die bekend was als Vak 137. Zijn vriend had hem alles duidelijk uiteen gezet, en hij keek dan ook onophoudelijk om zich heen, teneinde zich te vergewissen, dat men op den goeden weg bleef.

En Raffles had hem een geweer gegeven, en onder het voortgaan leerde Brand hem vol ijver de behandeling van dat vuurwapen. Tweemaal toe kon hij zijn lessen aan de praktijk toetsen, want tweemaal stak op korten afstand een sneeuwhaas den weg over, en den tweeden keer raakte Drew zoowaar het dier, tot zijn groote vreugde, en trotsche blijdschap.

Het kwam juist van pas, want een kwartier later hield de kleine karavaan stil, aan den zoom van een klein bosch.

Het terrein was heuvelachtig geworden, en men had reeds een paar malen de honden moeten bijstaan, om de slede tegen een helling op te duwen.

Verderop, omstreeks tien mijlen naar het Noorden werden de heuvels steeds hooger, en

de weg zou daar niet zoo gemakkelijk meer zijn.

Het spoor was nog altijd zichtbaar, twee diepe geulen in de sneeuw die nog niet waren overbrugd met een dun laagje ijs, ten bewijze dat hier nog niet zoo lang geleden een slede was voorbijgegaan, maar van de dieven zelve was nog niets te zien.

De plek was goed gekozen voor een kort oponthoud. De boomen stonden dicht bijeen, op den top van een lagen heuvel, en hielden den wind een weinig tegen, die met kracht uit het Noorden blies.

Bovendien kon men de vlakke tientallen mijlen ver overzien, in de richting van de nederzetting.

Er werd een vuur ontstoken, en Henderson bereidde de geschoten sneeuwhaas met een handigheid en een vlugheid, die menig hotelkok hem mocht benijden.

Er werd een kostelijke soep van gemaakt, maar er deden zich omstandigheden voor, die tengevolge hadden, dat dit smakelijk voedsel niet geheel kon worden genuttigd.

Want toen Drew, die zeer scherpe oogen bleek te hebben, over zijn schouder heen in de richting van de nederzetting blikte, liet hij zijn tinnen, tot den rand gevulden lepel weer zakken, verschoot van kleur, en riep:

— Daar naderen mensen!

Allen keken dadelijk in de aangeduide richting.

In tijden als deze brengt negen van de tien malen de nadering van onbekenden meer gevaren dan voordeelen met zich mede!

Raffles had haastig zijn kijker uit het foudraal gehaald, bracht hem voor het oog, tuurde er aandachtig door, en zei toen laconiek:

— Politie!

— Weet je het zeker? riep Brand verbluft uit.

— Ik kan mij niet vergissen! Het zijn de blauwe jekkers van de bereden politie. Hun zes honden zijn ook op de reglementaire wijze aangespannen. — Maar wat doen zij hier? riep Brand uit.

— Misschien zijn zij op het spoor van dezelfde mannen, die wij achtervolgen? opperde Henderson.

— Dat is niet heel waarschijnlijk! gaf Raffles ten antwoord. Voor zoover ik de wetten ken, zou de politie niet het minste recht hebben, Hurry en zijn mannen te arresteeren — tenminste niet voor het registreeren van een claim! Bedenk dat zij volstrekt niets gestolen hebben,

naar de letter van de wet! Zij hebben eenvoudig misbruik gemaakt van wat zij afliuisterden — maar dat is nu eenmaal niet strafbaar! Zij hebben betaald voor hun registratiebiljet — dat alles is volkomen in orde! De politie zou zeggen, dat mijnheer Drew er dan maar eerder had moeten zijn!

— Maar die schurk van een Flannagan had ons immers bedrogen met het tijdstip van de openstelling van het kantoor, Mylord! riep Henderson uit, in zijn boosheid Raffles een titel gevend, die Drew verbaasd deed opkijken, en hem een bestraffenden blik bezorgde van Raffles, die echter kalm zei:

— Daarmee heeft de politie niets te maken, James! Dat zijn trucs, die herhaaldelijk worden toegepast. Men moet zich dan maar beter tegen dergelijke verrassingen wapenen! Neen, ik ben zeker dat de politie niet naar hen zoekt!

— Naar ons dan soms? riep Henderson grimmig.

— Misschien, James!

Raffles had zijn Zeiss weer voor het oog gebracht, bleef eenigen tijd kijken, en zei tenslotte:

— Er zijn drie mannen in het blauw, en dan is er nog een vierde bij, wiens gezicht ik nog niet goed kan onderscheiden — maar het is een korte, dikke man, met een groot, wit gezicht!

— Harvey! schreeuwden Brand en Henderson als uit een mond. Het kan ook niet anders!

— Wat bedoel je? vroeg Raffles langzaam, terwijl hij Brand met een waarschuwend blik aanzag.

Deze zweeg plotseling, en mompelde iets voor zich heen.

Maar Drew begon ernstig, terwijl hij zijn hand op den arm van Raffles legde:

— Mijnheer Burke, gij behoeft om mijnenwille niets te verzwijgen? Ik heb natuurlijk aanstonds begrepen, dat Harvey U die munitie niet goedschiks had verkocht! Gij hebt ze — hebt ze waarschijnlijk....

— Niet gestolen, mijnheer Drew — stel U gerust! antwoordde Raffles glimlachend. Het is waar dat wij hem hebben moeten dwingen om ze ons te verkoopen, maar ik heb er dan ook minstens viermalen de werkelijke waarde voor betaald, zelfs in aanmerking nemend, dat patronen hier zelfs bijna even kostbaar zijn als honden! Ik heb honderd dollar voor hem achter gelaten!

— Maar als dat zoo is, dan begrijp ik werkelijk niet — — — begon Drew hakkend.

— Ik zelf kan het even min goed bevatten,

mijnheer Drew ! Maar wij zullen het nu spoedig genoeg weten — daar zijn onze vrienden van de politie al, en ik heb op dit oogenblik geen lust, en ook geen aanleiding om die brave kerels met gewerschoten te ontvangen !

De slede van de politie was op dit oogenblik geen twee honderd meter meer verwijderd, en naderde snel, getrokken door zes krachtige, goed gevoede, groote honden.

En na een oogenblik kon men zelfs met het bloote oog den man herkennen, die op zijn sneeuwschoenen snel langs de slede voortging.

Het was inderdaad Harvey, de dikke winkelier !

En zoo kwam het, dat die heerlijke hazesoep niet verder werd genuttigd, en ijskoud werd !

Want de slede stond nog niet eens geheel stil, of Harvey begon al te schreeuwen, met een stem die van drift oversloeg :

— Ja, dat zijn zij ! Dat zijn de kerels, die mij bestolen hebben ! Sergeant, neem hen dadelijk gevangen ! En geef me mijn geld terug, jullie schurken.

Raffles was opgestaan, en zeide rustig, den man koeltjes aanzien :

— Ik kan mij de reden van Uw optreden volstrekt niet voorstellen, mijnheer Harvey ! Ik ontken niet, dat ik zonder Uw toestemming een paar kisten met patronen uit Uw kelder heb laten halen, die U mij gisteren avond geweigerd hebt, ofschoon ik ze dringend noodig had — maar ik heb U er zeer ruim voor betaald — het viervoud van wat gij in billijkheid voor die munitie had mogen vragen !

— Een leugen ! riep Harvey woedend uit ! Wat praat je van betaald, man ? Je hond heeft me eerst half verscheurd — hij zit me nu al weer aan te kijken, alsof hij me wil aanvliegen, en ik verzoek je om hem vast te houden, als je niet wil dat ik hem neerschiet — toen heeft die groote kerel daar me over mijn eigen toonbank heengrtorkken, en ik ben bewusteloos geraakt — terwijl jullie me gebonden hebt ! Ontken je dat soms ?

— Ik denk er niet aan ! Het was de eenige manier om rustig te kunnen werken ! verzekerde Raffles bedaard. Maar voor dat alles heb ik je ruim schadeloos gesteld door U honderd dollar te betalen !

— Maar voor den duivel — je hebt me niets betaald, geen cent ! brulde de kleine, bleke man, half uitzinnig van woede.

— Ik heb het biljet met een punaize op Uw toonbank vastgestoken ! ging Raffles met stemverheffing voort.

— Praatjes ! loeide Harvey. Er is geen woord van waar ! Toen ik weer bij kennis kwam, lag ik nog altijd met die vervloekte touwen om mijn armen en beenen heen ! Ik ben gaan schreeuwen, en tot mijn geluk kwam juist die brave Sergeant Malone met zijn mannetjes voorbij ! Zij kunnen zelf getuigen, dat ze me hebben moeten losmaken ! En wat vond ik, mooie mijnheer ? Geen biljet van honderd dollar, zooals je durft volhouden, maar een opengebroke winkella, waaruit jullie bij de duizend dollar hebben gestolen, stofgoud, papiergeld, en zilver ! Geef me dat dadelijk terug — en dan voort met jullie, naar de gevangenis !

Raffles staarde den man een kort oogenblik met gefronse wenkbrauwen aan. Het drong nu plotseling tot hem door, welk een groote onvoorzichtigheid hij begaan had, door die drie kerels, die hij volstrekt niet kende, bij den gebonden man achter te laten, terwijl die zijn bewustzijn nog niet herkegen had !

Het was zoo duidelijk als de dag — zij hadden van de gunstige gelegenheid gebruik gemaakt, niet alleen om het biljet van honderd dollar te stelen, maar ook om vlug de primitieve winkella open te breken en leeg te halen !

En nu pas zag hij, dat hij zich inderdaad in een gevaarlijken toestand bevond.

Malone, die nog niets gezegd had, vroeg nu :

— Erkent U wat die man daar zegt, Mijnheer ?

— Alleen het begin, sergeant ! antwoordde Raffles bedaard. Ik herhaal : Ik had schietvoorraad noodig, hij wilde mij die niet verkopen, en ik heb hem er toe gedwongen, omdat ik wist dat hij ze had ! Ter betaling heb ik honderd dollar op zijn toonbank vastgestoken. Dat is de waarheid. Van wat hij verder verteld weet ik niets. Of om duidelijker te zijn — ik vermoed iets ! Die drie kerels die in den winkel waren hebben gezien, dat hij nog versuft was, en zijn er met het biljet en het geld in de lade er van door gegaan !

— Ja, dat kun je gemakkelijk zeggen ! hoonde Harvey.

— Waren er drie mannen in je winkel, Harvey ? vroeg Malone.

— Welzeker ! Dat ontken ik niet !

— Hebben die je dan niet beschermd ?

— Zij wilden wel, sergeant, maar zij konden niet ! zeide Raffles op zijn beminnelijksten toon. Ik was natuurlijk wel verplicht, dat te beletten, door hen tijdelijk te ontwapenen ! Is dat strafbaar ?

Malone krabde zich eens achter het oor en antwoordde toen :

— Dat is niet zoo gemakkelijk te beantwoorden: Dat hangt van de omstandigheden af!

— Het is duidelijk dat die drie kerels hem bestolen hebben, hernam Raffles.

— Doorzoek hem! dan zul je mijn geld wel vinden! brulde Harvey.

— Had je je bankbiljetten gemerkt? vroeg Malone weer.

— Dat niet — maar ik zal ze toch dadelijk herkennen! En al was dat niet zoo — je denkt toch niet dat ik gek ben? Wie anders kan het gedaan hebben?

— Luister eens, sergeant, begon Raffles rustig. Het is veertig graden onder nul, en je zult wel niet van ons vergen, dat we ons tot op het hemd ontkleeden om je te toonen dat wij geen gestolen geld bij ons hebben. Stofgoud zou je bij voorbeeld vruchteloos bij ons zoeken, en maar zeer weinig zilver voor geen waarde van tien dollar! En het papieren geld is mijn eigendom! Wij hebben thans een zaak te verrichten, die geen uitstel kan dulden, en die ons naar het Noorden voert. Maar ik wil je het voorstel doen, ons dadelijk ter beschikking van de justitie te stellen, zoodra die onderneming tot een goed einde is gebracht. In die tusschentijd echter zouden jullie wel eens naar die kerels kunnen zoeken, die in den winkel van dezen man waren. Ik zal je mijn pas laten zien, en die van mijn vrienden. Wij zijn Engelschen. Ik ben in het bezit van twintigduizend dollar. Komt het je waarschijnlijk voor, dat zulke lieden zich vergrijpen aan een winkellade?

— Je hebt je wel vergrepen aan mijn amunitie! schreeuwde Harvey.

— Waarvoor ik je ruimschoots heb betaald! was het antwoord van Raffles. Wat is je voorname, sergeant?

Malone scheen nogmaals wijsheid te willen putten uit het haar achter zijn ooren, en raadpleegde toen met den blik zijn twee ondergeschikten, die tot dusverre geen woord hadden gezegd, en zich alleen maar zoodanig hadden opgesteld, schijnbaar zonder erg, dat ze het kleine troepje dadelijk onder vuur konden nemen. Ieder hunner had zijn revolver ter hand genomen.

— Het is een drommels lastige zaak, begon de sergeant toen langzaam, en ik ben bang dat ik wel verplicht zal zijn U mee naar het Zuiden te nemen, mijnheer!

— Waarheen?

— Naar fort Joekon!

— Maar dat ligt zeven dagen gaans hier vandaan! riep Raffles uit. Ik verzoek je, nog

eens na te denken, sergeant! Welke waarde heeft de getuigenis van deze man? Hij erkent zelf dat hij bewusteloos was — hoe kan hij dan met zekerheid weten, dat wij en niet de drie andere kerels den diefstal gepleegd hebben?

— Omdat ik de drie mannen ken — het zijn vrienden van mij! riep Harvey uit. Die zullen mij niet bestelen!

Het bleef nog even stil en toen zei Raffles vastberaden:

— Dan doe ik deze oplossing aan de hand! Deze heer beschuldigt in hoofdzaak mij — niet mijn vrienden. Hij zal wel voldaan zijn, als ik alleen mee terugkeer, sergeant! In de nederzetting gekomen, zal ik mij eens met je zoogenaamde vriende bemoeien, Harvey, en ik geloof je te kunnen verzekeren, dat je binnen 24 uren je eigen geld terughebt! Wordt dat voorstel aangenomen?

Weer scheen Malone even te moeten nadenken, en toen zei hij:

— Dat voorstel lijkt me niet onbillijk. Wat dunkt je er van, Harvey.

— Ik heb er niets tegen! bromde de winkelier. Maar ik ben benieuwd, hoe hij het zal aanleggen, als zij blijven ontkennen!

Raffles glimlachte, vroeg Malone zijn potlood te leen, en schreef niet zonder moeite daar zijn dikke handschoenen hem in den weg waren, iets in diens opschrijfboekje, en daarop zei hij, nog altijd met dezelfde glimlach:

— Als je dat in den zak van een der kerels vindt, Malone, zul je me toch wel gelooven?

— Ja, dan valt er natuurlijk niet aan te twijfelen! meen de de sergeant, terwijl hij zijn boekje dichtklapte en in den zak stak. En maak U nu gereed om mee terug te gaan, mijnheer! Uw naam?

— Ik heet Burke! Maar ik heb nog een voorwaarde! Die drie kerels kennen mij natuurlijk nog, en zullen hun maatregelen nemen!

— U bedoelt dat ze U een kogel door het lijf zullen jagen? vroeg Malone grijzend.

— Dat ook — maar dat zou niet het ergst zijn! Zij zouden wel eens aan den haal kunnen gaan, en dan zou alles voor mij verloren zijn! Je moet me dus toestaan, mij een beetje te vermommen, sergeant! O, ik verzeker je dat ik daar verstand van heb! Zie je, ik heb heel wat beroepen bij de hand gehad, ook dat van acteur! En jij zult er bij zijn, als ik de kerels ontmasker! Is dat afgesproken?

— Mij dunkt dat ik daar mijn goedkeuring aan kan hechten! zeide Malone plechtig. Vooruit dan maar! Waar gaan Uw vrienden heen?

— O, die trekken wat verder naar het Noorden! antwoordde Raffles luchtig. Ik zal hen spoedig genoeg weer hebben ingehaald! Een paar woorden met hen, als hij het toestaat!

Zonder die toestemming af te wachten trad Raffles op Brand toe, en zei haastig en fluisterend:

— Tracht zoo spoedig mogelijk no. 138 te bereiken. Doe niets, voordat ik terug ben —

ten zij het noodzakelijk mocht zijn, doordat de andere partij den eersten zet doet. Bedenk dat zij in de meerderheid zijn. Geen onvoorzichtigheden.

— Ik beloof het je! zeide Brand, Raffles de hand drukkend. Wat doe je met Chopin?

— Ik denk dat ik hem meeneem — hij kan mij van nut zijn! Adieu — en houd Henderson in toom!

▲

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van de gentleman: „de Dubec-sigaret”

▼

HOOFDSTUK VII.

EEN SCHOT DAT BIJTIJDS KWAM.

Het was duister toen de slede met de politiemannen en den man, die onder zulke vreemde voorwaarden als hun arrestant moest worden beschouwd, weder in de nederzetting terugkeerde.

Harvey keerde onmiddellijk naar zijn winkel terug, en hij kreeg het strenge bevel van Malone, tegen niemand iets te zeggen van hetgeen er gebeurd was.

Men mocht de drie mannen, die door Raffles schuldig waren niet waarschuwen.

Wat den sergeant betreft — hij begon hoe langer hoe minder te gelooven aan de schuld van den Engelschman, die zoo rustig in zijn slede zat en opgewekt praatte over alles en nog wat. Hij zag er volstrekt niet uit als een ordinaire ladelichter.

Hij sprak beschaafd, en had blijkbaar het grootste gedeelte van de wereld al gezien.

Het bleek dat de drie politiemannen hun intrek hadden genomen in het zelfde logement, waar Raffles en zijn vrienden vertoefd hadden — en waar Flannagan den scepter voerde.

Dat was in zekere zin een tegenslag, want de sluwe waard zou Raffles natuurlijk onmiddellijk herkennen, en misschien wel de drie kerels op de hoogte brengen. Hij scheen een heiligen eerbied te hebben voor de messen en de revolvers der gouddelvers.

Maar ook nu wist Raffles raad!

Hij zeide tot Malone, toen de slede aan het begin van de nederzetting stil stond:

— Een groot deel van ons welslagen is afhankelijk van de vraag, waar de drie dieven op dit oogenblik zijn. Indien ze uit de nederzetting verdwenen zijn, dan ziet het er leelijk voor mij uit. Zoo niet, dan kan het niet lang duren, of wij hebben hen gevonden. Ik stel daarom voor, dat een van de heeren bij mij blijft ter bewaking! Gij hebt mij mijn revolver en mijn geweer afgenomen, en ik ben dus weerloos! Ik zal dan mij gaan vermommen — en wij spreken af, dat ik mij bij U voeg in de gelagkamer van Flannagan! De gelagkamer in zijn logement schijnt hier om zoo te zeggen het brandpunt van vermaak te zijn, en het zou mij daarom niets verwonderen

als wij de drie dieven vonden — mits zij nog hier zijn!

Malone beraadslaagde op gedempten toon even met zijn mannen, en toen splitste zich de stoet.

Een der agenten bleef bij den ontwapenden gevangene, bij wien Chopin zich onmiddellijk aansloot, en Malone ging met den ander rechtstreeks naar het logement.

Zij zouden daar voorgeven, dat zij den dief reeds gepakt hadden.

Zoodra Raffles met den agent alleen was, zeide hij:

— Wij zullen naar het huis van Harvey gaan! Ik denk dat hij wel heeft wat ik noodig heb, om mij te vermommen! Het zal wel geen kunstwerk worden, maar gelukkig is de verlichting bij onzen vriend Flannagan tamelijk zwak. Kom mede, Chopin!

Zij gingen op weg. Nu en dan wierp de agent, een stoere kerel, met de schouders van een buffel, een verwonderden blik op zijn arrestant, die de geheele zaak als een goede grap scheen te beschouwen.

Als het ware op de hielen van den niet weinig verbaasden Harvey betraden zij diens winkel-huis, dat hij aan de goede van een vriend had moeten toevertrouwen. Knorrig en argwanend bracht hij alles wat Raffles hem vroeg.

En onder den ongeloovigen blik van den agent tooverde Raffles al heel spoedig alles bijeen, wat hij noodig dacht te hebben.

Harvey bleek arabische Gom in voorraad te hebben.

In de beschaafde wereld pleegt de acteur deze gom op te lossen in aether en verkrijgt aldus het plakmiddel, waarmede hij knevels en baarden op zijn gelaat bevestigt. Aether had Harvey wel niet, maar wel terpentijn, en daarmede behield Raffles zich dus maar. Er was ook werk in den winkel, dat wil zeggen uitgeplozen touw, dat de zeeman gebruikt om de naden in zijn visschersschuit te breeuwen — en hier werd het toegepast om de naden in de planken van de huismuren dicht te stoppen, en vervolgens met teer te bestrijken.

Van dat werk nu vervaardigde Raffles heel handig en vlug een baard van een heel natuurlijke, vuilgrijze kleur, en hij voegde er een knevel aan toe, en plakte zich dit mannelijk sieraad op het gelaat. Een soort van pruik volgde, wel is waar zonder hoofdkap, maar die bleef zitten door middel van de bonte muts.

Met roodaarde, aangengelgd met wat water gaf hij aan zijn gelaat een dieproode tint.

Wat geplozen touw, vastgeplakt op de wenkbrauwen verborg die volkomen, en Harvey zelf gaf een schreeuw van verbazing, toen Raffles eindelijk opstond — een oude man, met gebogen rug, diepe groeven te weerszijden van den neus, kuchend en stijf van ouderdom!

— Mijnheer, ik heb in mijn leven veel bijgewoond, begon de politiemans, maar dit is een staaltje — —

— Bewaar de rest maar tot later, vriend! viel Raffles hem lachend in de rede. Nu dadelijk naar Flannagan! Harvey, je wacht hier op ons, tot je een boodschap krijgt, en je houdt den hond zoolang bij je! Sluit hem op, en zorg er voor, dat hij niet ontsnapt, en alles bederft!

— Waarom draagt U mij niet op, een partijtje te worstelen met een tijger, zeide Harvey knorrig! Daar is een berghok — sluit hem zelf maar op!

Raffles riep den hond, sprak hem toe, streefde den ruigen kop, en kreeg er hem met eenige moeite toe, zich in het donkere berghok te laten ontsluiten.

Hij en de agent hoorden het dier nog zachtjes janken, toen zij reeds buiten waren, op weg naar het logement van Flannagan.

— Ga alleen binnen, anders mochten zij eens argwaan opvatten! begon Raffles. Ah, ik zie het al — je wantrouwt mij nog, vriend! Nu, dan zal ik het eerst binnen gaan! Doe of je mij niet kent, en voeg je dadelijk bij je makkers. Als de drie mannen er niet zijn, zal ik een glas Whisky drinken, en dadelijk weer vertrekken, en dan volgen jullie mij naar een tweede logement!

Maar zij waren er wel degelijk!

Raffles had, diep gebukt loopend, nauwelijks 'n voet in de gelagkamer gezet, of hij zag de drie mannen niet ver van de toonbank zitten, blijkbaar in de beste stemming, en in gezelschap van even zooveel vrouwen, sterk geschminkt, en die van plan schenen te zijn, hun aandeel in den buit op te eischen, zij schenen al meer te hebben gedronken, dan goed voor hen was, en schreeuwden luid.

Niemand lette op den ouden man die daar binnenstropelde, en die niet ver van het drie-

tal af ging zitten.

Maar voor hij dat deed wendde hij het gelaat naar de drie agenten, en kneep zijn rechter oog dicht — het afgesproken teeken, in geval hij de drie mannen hier zou vinden.

Schijnbaar onopzettelijk stonden de politiemannen weer op, en zochten zich een plaatsje uit, dichterbij, en gunstiger voor het doel, en van waar zij dadelijk handelend zouden kunnen optreden.

De oude man was dicht bij het drietal neergevallen, en haalde dadelijk een spel kaarten tevoorschijn, zooeven bij Harvey gekocht, keek een van de kerels met zijn half dichtgeknepen oogjes aan, en vroeg uitnoodigend:

— Spelletje kaart?

De man nam Raffles eens op, stootte zijn makkers aan, lachte brullend, en zei toen:

— Als je met alle geweld je geld wilt verliezen, oud karkas, kom dan maar hier!

En het spel begon, en dadelijk stonden er eenige nieuwsgierigen om hen heen, die belangstellend toekeken.

Het spel kon ongeveer tien minuten geduurd hebben, en de oude man had reeds vrij wat gewonnen, tot groote woede van den ander, toen die zijn hand in zijn zak stak, en tot Flannagan schreeuwde:

— Jij daar, Pat! Die oude schooier is knapper dan ik dacht! Of ik heb teveel gedronken! Kun je mij 100 dollar wisselen?

Het volgende geschiedde zoo vlug, dat bijna niemand goed begreep wat er voorviel. De oude man had den pols van de hand gevat, die het biljet vasthield, en het was alsof die pols in een bankschroef zat.

Met de andere rukte hij het biljet eruit, en gaf het aan Malone, die was toegestormd, met de woorden:

— Vergelijk het eens!

De sergeant klapte zijn notitieboekje open, op de bladzijde, waarin Raffles iets had neergekrabbeld, vergeleek het daar opgeschreven nummer met dat van het bankbiljet, en zeide luid:

— Je bent er bij, jongetje! Zeg, geen onbeschaamdheden!

De kerel had namelijk met zijn vrije linkerhand zijn revolver trachten te trekken, die op zijn rechter heup hing, maar hij kwam niet heel ver, want de twee manschappen ontwapenden hem dadelijk, en toen was de zaak in een oogenblik beslist, want in zijn woede schreeuwde de kerel:

— Moet ik er alleen aan gelooven? Zij hebben

er toch ook aan mee geholpen?

Het drietal was in een oogenblik geboeid en ontwapend.

Het gaf een oogenblik opschudding, maar dat duurde niet heel lang, men had in de gelagkamer van Pat Flannagan wel heel andere dingen bijgewoond!

Een der mannen ging Harvey halen, die onmiddellijk zijn zoogenaamde vrienden herkende, evenals een paar goudstukken, waarvan hij met zekerheid wist, dat ze hem hadden toebehoord, en die uit hun zakken te voorschijn kwamen.

Terwijl de dieven naar buiten werden geleid, zeide Raffles laconiek tot Malone:

— Ik mag u zeker mijn geweer en mijn revolver wel terugverzoeken?

— Natuurlijk, mijnheer — en ik moet U om verschooning verzoeken, dat wij het U zoo lastig hebben gemaakt! Maar het was mijn plicht. Harvey had een beschuldiging uitgesproken, en — wij kenden U niet!

— Dat is waar, je kende mij niet, gaf Raffles toe, en zonder den baard en den knevel had Malone misschien een raadselachtig glimlachje om zijn lippen kunnen zien spelen.

Harvey was plotseling een en al behulpzaamheid geworden, nu hij zijn honderd dollar en het grootste gedeelte van zijn kasgeld weer terughad, en hielp Raffles zoo snel hij maar kon aan een kleine slede met een viertal trekhonden.

Dat was voor één persoon voldoende.

Hij verkocht Raffles een tent, een slaapzak, ketels, een lantaarn met een paar kaarsen — en hij wist dat hij uitstekende zaken deed, met een man, die niet van afdingen hield, en die het heel natuurlijk scheen te vinden, dat een gewone waskaars in deze streken anderhalve dollar kostte.

Raffles rustte dien nacht slechts vijf uren uit, in het huis van Harvey, en met den trouwen Chopin naast zich, en ging den volgenden morgen onmiddellijk op weg. Hij was een man van een geweldig uithoudingsvermogen, en maakte dagreizen, die zelfs voor de krachtige honden bijna te lang schenen.

Drie dagen waren dan ook voldoende, om de grens te bereiken van het gebied, dat Drew met een claim belegd had. Hij had het spoor gemakkelijk kunnen volgen, want Brand had voor klein duimpje gespeeld, en herhaaldelijk een voorwerp laten vallen, dat gemist kon worden — een ledig konservenblik, met een hoofdletter „R” bekrast — een patroonhuls, aan een takje gebonden, en reeds op een paar kilometers afstand herkenbaar, daar zij als goud fonkelden

in de zon, een lapje stof, ja zelfs een afgekloven been, rechtop in de sneeuw gestoken!

Het was in het begin van den vierden middag, en Raffles ging voorzichtig voorwaarts, toen de stilte om hem heen eensklaps verbroken werd, door een paar korte, droge knallen, die zijn geoeffend door onmiddellijk herkende als gewerschoten.

Het was het korte, krakende geluid van een Winchester.

Chopin gromde dadelijk woedend, en scheen al te willen wegsnellen, maar Raffles riep hem terug.

Hij bevond zich op dat oogenblik aan den voet van een vrij stijlen heuvel.

Het sledespoor was reeds lang uitgewischt. Want het had zoo sterk gevoren, dat de smalle geultjes, door de sledeijzers veroorzaakt, reeds geheel waren opgevuld met ijs.

Raffles begreep aanstonds, dat de beide partijen handgemeen waren geworden.

Hij besloot den heuvel te beklimmen, van waar hij misschien het tooneel van den strijd beter in oogenschouw kon nemen.

Niet zonder moeite trokken de uitgeputte honden de kleine slede naar boven, waarbij Raffles hen hielp, maar voor hij den top bereikte liet hij de dieren neerliggen, wierp zich plat voorover, en kroop op zijn buik verder, terwijl de schrandere Chopin hetzelfde deed.

En hij prees zijn gesternte, dat hij juist dezen heuvel had uitgekozen, want toen hij voorzichtig het hoofd oplichtte, kon hij inderdaad bijna het geheele terrein van den strijd overzien.

Voor hem strekte zich een dal uit, en geheel rechts kon hij, aan gene zijde van een lagen heuvel de groote slede van Brand zien, en twee gedaanten, die op hun buik lagen, zoo goed als het ging achter een paar boomstronken verscholen.

Veel dichter bij hen was een derde gedaante te zien, en Raffles zag aanstonds, dat het Brand was, en waarom hij zich niet bij de twee anderen kon voegen. Hij zou dan namelijk een kleine vlakke hebben moeten oversteken, en dat gaat niet zoo snel, als de sneeuw een halve meter hoog ligt!

Die vlakke nu, dat was duidelijk, werd volkomen bestreken door het vuur van drie mannen, en een vrouw, die aan de tegenovergesteld zijde van het kleine dal beschutting hadden gezocht achter een groot rotsblok, terwijl een vijfde persoon op ongeveer honderd vijftig meters afstand van Raffles neergeknield lag achter eenzelfde rotsblok, gereed om te vuren.

En toen zag Raffles plotseling tot zijn groote schrik, hoe Brand zich blijkbaar toch gereed maakte, die vlakke over te steken, om zich bij zijn makkers te voegen!

Hij wist blijkbaar niets van de aanwezigheid van dien vijfden man!

Daar ging hij reeds, loopend zoo snel hij kon, en dat was niet heel erg snel, want zijn beenen zakten tot halverwege de knie in de rulle sneeuw.

En zijn hart dreigde stil te staan, toen hij zag, dat Brand plotseling in een sneeuwgat stapte, en voorover viel.

Het geweer van den eenzamen schutter achter den rotsblok werd onmiddellijk opgeheven. De zon schitterde even in den glanzenden loop.

Raffles richtte zich op een knie op, op gevaar af, door de anderen te worden gezien en te worden neergelegd.

Zijn hand was vast toen hij zijn buks aan den schouder bracht. Hij wist dat het leven van Brand op dat oogenblik in zijn eigen hand lag.

Hij mikte zorgvuldig, en vuurde.

De man achter het rotsblok maakte een lichtsprong, en viel toen ruggelings achterover. Hij bleef stil liggen. Dadelijk begonnen de anderen als dollen te schieten, en de kogels

flooten Raffles om de ooren.

Maar Brand was gered! Hij had zich al weer op weten te richten, en snelde zoo vlug hij maar kon naar de beschermende slede.

Raffles ging dadelijk plat liggen, en legde met twee wel gerichte schoten even zooveel bandieten neer.

Dit scheen voor de anderen het sein te zijn, de zaak als verloren te beschouwen. Een soort van paniek greep hen aan, en zij holden, gleden en buitelden den heuvel af, tot zij hun slede bereikt hadden. Zij verdrongen elkander om er maar het eerst in te komen, en Raffles hoorde het woeste geschreeuw waarmede zij de honden aanspoorden.

Hij klom haastig naar den man die op Brand had willen vuren.

Het was Hurry in hoogsteigen persoon. Hij was dood. De kogel was hem door het hoofd gegaan.

Raffles wentelde hem om, knoopte zijn dikken jekker open, en vond onder het vest een smerige portefeuille.

Hij opende ze. De claim voor no. 137 zat er in!

Met een tevreden lachje daalde Raffles in het kleine dal af, met zijn hoed zwaaiend naar Brand, die luid schreeuwde van vreugde.

En Chopin sprong als uitgelaten om hen heen.

De volgende aflevering bevat:

DE BERGDUIVEL

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.



DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885